

35

3

MIRACLES
DE LA NATURE IIIWONDEREN
VAN DE NATUUR

• ALS IK BIJ DE TROEP WAS	19	• ROBERT EN BERTRAND	17B
• BACCHUS IN PENARIE	25	• SAAM IN ONS HUISJE	1
• DAT IS DE KUNST	27	• SANJA	4
• DE BEDELAARS.. ST. PIETER	28	• SJARLEWIE	2
DE CONTROLEURS	31	• SERENADE	20
DE SJAMPETTERS	21	• WANNEER DE BLAADJES..	5
• DE SJIEK	7	• WAT DOET DAT ZEER	35
DE STERVENDE JONGELING	22	• WAT KAN 'T MIJ SCHELEN	9
DE WERELD DRAAIT VERKEERD	13	• WIL JE 'T.. HOESJE VRAGEN	3
JANTJE VAN DER REET	34	• ZEEMANSLIED	10
• 'K ZING... LAATSTE LIED	32	• ZEG, WEET JE 'T AL?	29
• HAMMIE, 'KWIL EEN VROUW..	17	• ZO WORDT.. LIEFDE GEBOREN	44
• MIJNE SJAREL IS DOOD	6	• IK KAN ... VERHELPEN	11
• MIJN VROUW DIEREN BESCH.	18	• EEN WONDER	12
• MINNEKE POES	33	• MARLEENTSE... VRIJER	15
• MOEDER	8	• O, NEEM MIJ MET JOU...	16
• MOED, MIJN JONGEN	16	• IK OOK... IK NIET	26
• HERDERSLIED	30		

SAAM IN ONS HUISJE

SAAM IN ONS HUISJE

x ①

A

'k Heb een needrig huisje, waar de kachel bloost.
 Voor een kranig vrouwtje en een schattig kroost.
 'n Tuintje voor wat bloemen, 'n boomgaard voor wat fruit.
 En goed verborgen een potje kruid.

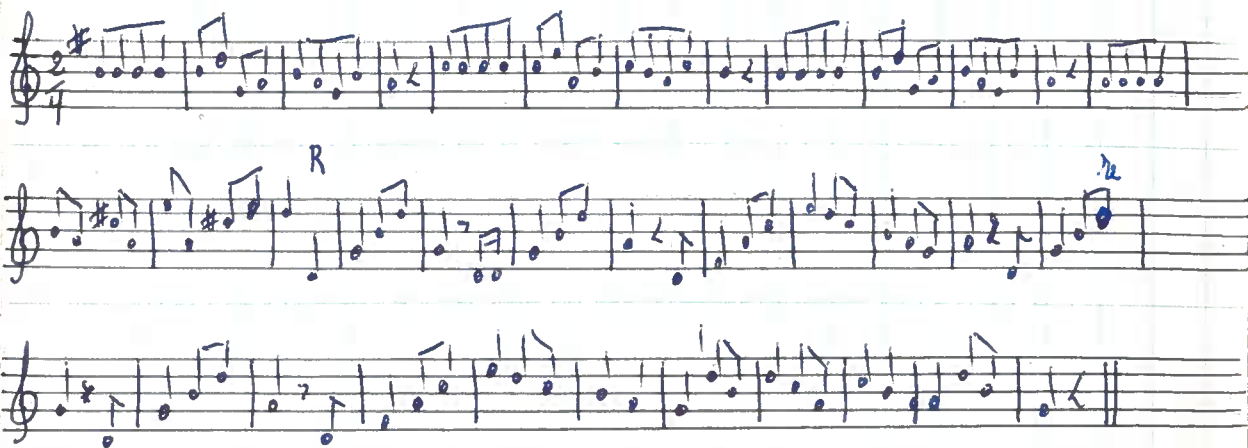
Refr: Saam in ons huisje zijn wij een koningspaar.
 Dragen ons kruisje dapper met blij gebaar.
 Wij delen samen vreugd en leed
 En lachen blij om een kinderkreet.

's Zomers zingen vogels mij de veren uit.
 'k Laat de zonne schijnen door mijn vensterruit.
 Bloemen voor de ramen, bloemen overal,
 Bloemen van kindren in bont getal.

'k Zing uit volle longen, 'k maak voor haar muziek.
 Hart bij hart gedreven, zoete romantiek.
 's Avonds in ons huisje daalt Gods zegen neer,
 Vaak keert de tijd van het vrijen weer.

Onze kindren spreken mij met vader aan.
 Moeder blijft de naam die 't harte warm doet slaan,
 W'houden van traditie uit het vaderhuis,
 Waar aan de schouw prijkt het Kristikruis.

SJARLEWIE

SJARLEWIE

Iedere mens krijgt bij zijn doopsel twee, drie namen mee.
 Rijke kindren zijn daarbij nog dikwijls niet tevree.
 Somgen heten Jan en Piet en Jef en Fons en Braam,
 Ik heb er maar ene, maar het is een eedle naam.

Refr: Ik ben Sjarlewie, voor de dames Bibi,
 Ik spreek heel galant en ik groot elegant,
 Mijn naam is mijn roem, een naam lijk een bloem,
 Hij past heel charmant bij mijn groot verstand.
 Sj-a-r, l-e-w; i-e, Sjarlewie

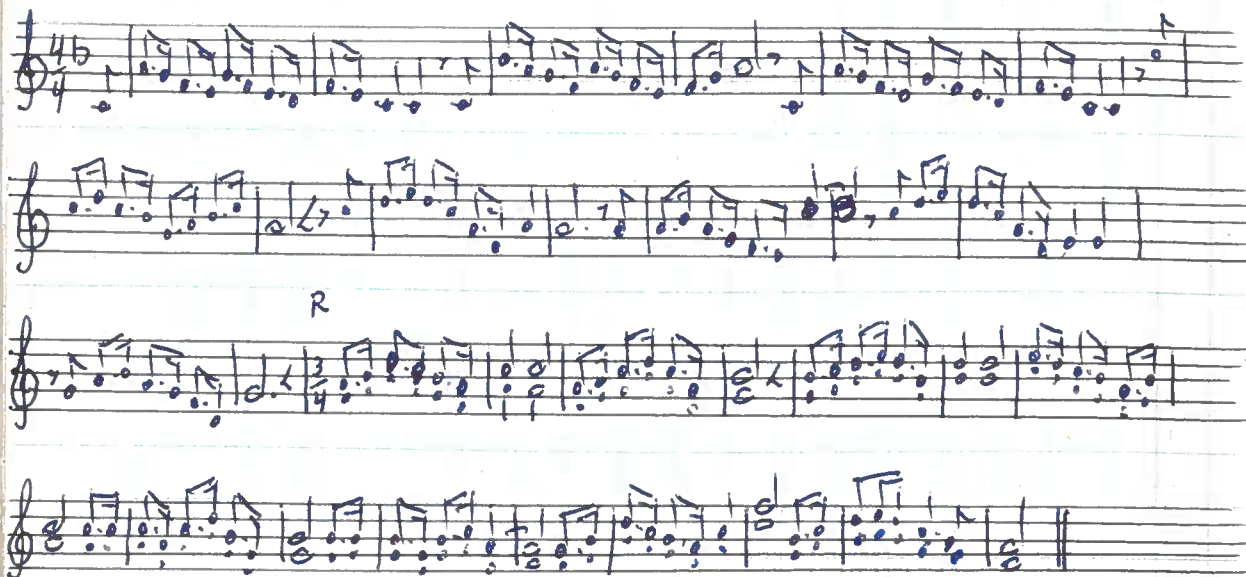
Moeder zei me altijd, toen ik op de wereld kwam,
 Woog ik zonder liegen, meer dan vijftien kilogram,
 Want mijn goede moeder was zo 't schijnt nooit niet getrouwd
 En toen ze me kocht was ik al 12 maanden oud.

Op de school daar was ik altijd d'eerste van de klas.
 'k Mocht 't W.C.-tje kuisen omdat ik de slimste was.
 En toen 'k bij de troep ging was ik daar direct sergeant.
 Zelfs de officieren groeten heel eerbiedig want

Ieder roemt zijn wijsheid en uitzonderlijke macht
 'k Word alom door groot en klein als wonderkind geacht.
 Ieder vraagt zich af hoe 't komt dat ik van alles ken,
 Ja, dat is waarschijnlijk omdat ik een tweeling ben.

Bij de meisjes heb ik altijd veel succes gehad.
 'k Had aan ieder vinger eentje, ach hoe leuk was dat.
 Wie een zoentje kreeg vertelde 't aan de and' voort,
 En zo komt het dat er twee van liefde zijn versmoord.

3
WIL J'HET AAN MIJN MOESJE VRAGEN

WIL J'HET AAN MIJN MOESJE VRAGEN

x (3)

G

Te middernacht staat 't groot portaal der dansaal open
En mensen gaan en keren naar de dancing weer,
In 't donker hoekje van de voordeur weggedoken,
Zit stil en droef een knaapje lief en teer.
Daar is hij elke nacht gezeten
En wacht tot moeder wederkeert.
Daar heeft hij menig uur gesleten
En klonk zijn vraag zo menig keer.

Wil j'het aan mijn moesje vragen of ze nog niet wederkeert?
'k Durf me niet daarbinnen wagen want ik word er steeds
'k Voel me thuis zo vreemd verlaten
geweerd.
Want ik ben toch nog zo klein.
Wil je 't moedertje gaan vragen, ik ben toch zo bang alleen.

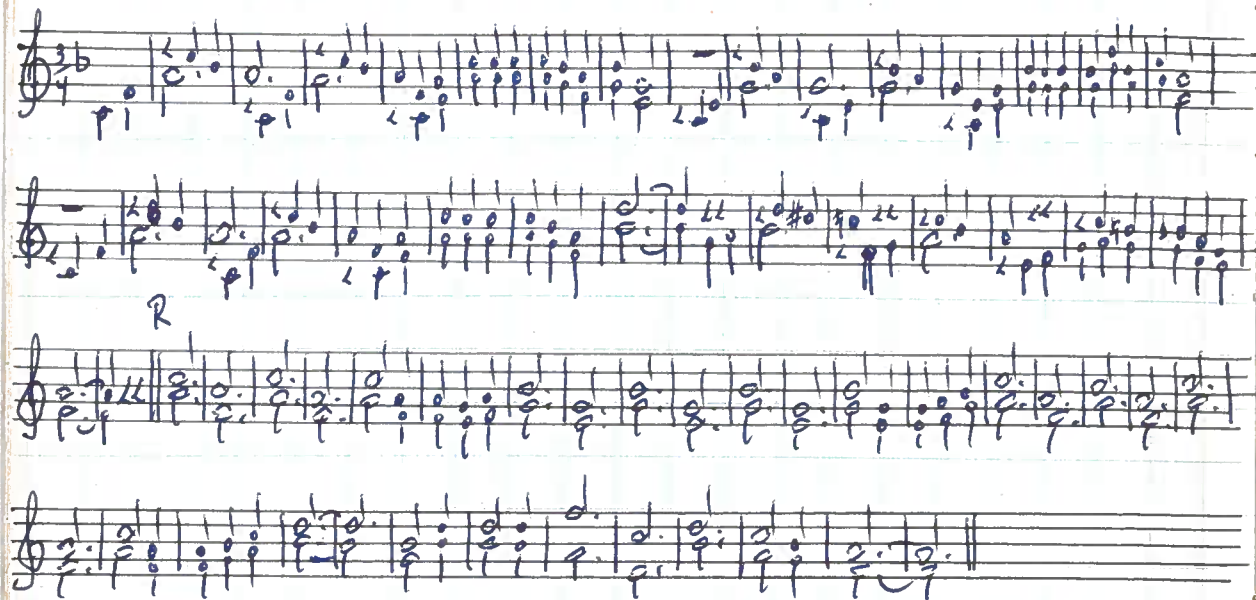
Maar niemand wil aan knaapjes bede aandacht lenen.
En binnen danst de moeder tot de morgen voort.
Dan vindt z'haar kindje ingeslapen op de stenen
En wekt hem zachtjes met een vriendlijk woord.
Maar d'andre nacht in sneeuw of regen
Zit 't knaapje weer bij 't groot portaal,
En klinkt zijn stemme stil verlegen
En met een snik zo menigmaal.

Op zekre nachts het sneeuwde in de donkre straten.
In 't hoekje van het groot portaal zat 't knaapje klein.
De traantjes bolden over d'half vervrezen kaken
En in zijn hoofdje brandde, o zo'n pijn.
Zijn lipjes rilden van de koude,
Zijn voorhoofd gloeide van de koorts.
En telkens hij zijn handjes vouwde
Kwam uit zijn mond slechts woord na woord.

Toen kon hij kou en lijden niet meer langer dragen
En keerd' hij wanklend naar het somber huisje weer.
Nog kon hij 't einde van zijn lijdensweg genaken.
Daar viel hij snikkend op het stoepje neer,
En toen zijn moeder d'andre morgen
Hem stervend aan de voordeur vond,
Sprak in een ijldroom nog het knaapje
En kwam het moeilijk uit zijn mond.

Toen begon hij stil te schreien, zachtjes viel zijn hoofdje
Moeder borg haar vreeslijk lijden,
Want haar kindje was niet meer,
neer.

SANJA

SANJA

 x ④
G.A

O Sanja, o mijn schat,
O mijn lief en mijn zoon en mijn leven.
Jij zijt mooi, als de nacht,
Met dat kroontje in je haren geweven.
'k Wijs aan jou, kleine vrouw,
In de zakkende avond mijn lied.
En ik denk aan je hart,
Ik vergeet je toch niet.

Refr: Sanja, Sanja, Sanja, ben ik een man, ja!
Sanja, Sanja, 'k schenk je al wat ik kan, ja!
Sanja, Sanja, al mijn vreugd en mijn smart.
Kan ik jou vergeten, Sanja mijn hart.

Weet je 't nog, o Sanja,
Van die avond zo zacht als een zegen.
Hoe je toen, lijk een kind,
Uren lang in mijn arm hebt gelegen.
En hoe ik, diep ontroerd,
Je toen kustte met ogen vol traan.
En nadien, ver van jou, voor altijd ben gegaan.

'k Zwerf hier rond, zonder huis,
Met mijn lied en mijn lach en mijn lijden.
'k Trek naar oost en naar west,
'k Weet niet waar ik mijn hoofd straks zal vlijden.
Ik wil soms weer naar jou,
Maar dan drukt mij het angstig gevoel.
Want mijn hart wil steeds voort,
't Zwerfen zit me in 't bloed.

Ik zal gaan eia en ver,
Vreemde dorpen en landen door zwerfen.
Word ik moe van de reis,
Ver van jou zal ik dromend dan sterven,
Denk aan mij, o Sanja,
Wijl ik dwaal over d'eindloze zee.
'k Neem je hart en je stem
Op mijn reizen dan mee.

WANNEER DE BLAADJES VALLEN

WANNEER DE BLAADJES VALLEN

Broertje lag met bleke wangen door een zware hoest gevelde.
Moeder weende bij zijn sponde, dagen lang door angst gekweld.
Toen de dokter was gekomen, keek hij ernstig, sprak geen
Maar wenkte vader hem te volgen, even maar / woord.
Toen sprak hij stil: tot aan de poort.

Refr: Wanneer de laatste blaadjes van de rozelaar,
Verdord ten gronde vallen in het late jaar,
Zal broertje gaan, er is geen redding meer,
Tenzij de hulp mocht komen van de Heer,
Nog voor de blaadjes vallen van de rozelaar.

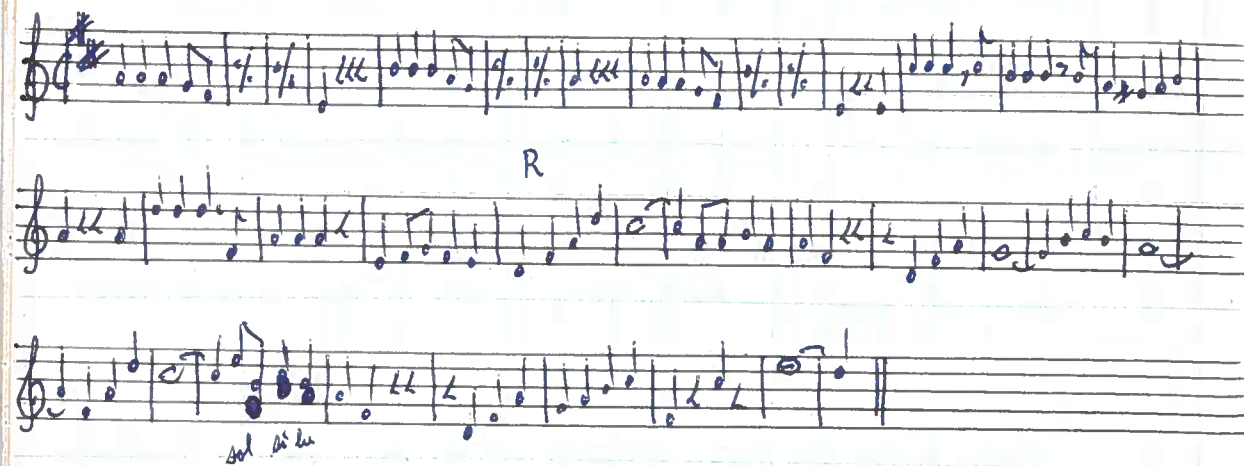
Vader keerde in de kamer als verpletterd door dat woord,
Deelde moeder alles mede maar ook zusje had het g'hoord.
Ongezien sloop ze naar buiten, stil tot bij de rozelaar.
En streelde lang de groene blaadjes met een zacht en teer
Ze stond en dacht: / gebaar.

Treurig werd het in het huisje, broertje bleef wanhopig ziek,
En bij't werken van de blaadjes werd zijn toestand hoogst
Vader stond met bloedend harte kritiek.
Bij het bedje van zijn kind.
En moeder weende ganse dagen om haar jongen zo bemind.
Ze dacht zo vaak:

Weldra kwam de herfst en 't stormde,
Maar de blaadjes vielen niet.
Gans verwelkt hingen ze kleurloos,
Maar geen een de struik verliet.
Vader zag dit enig wonder,
Stond toen spraakloos en ontroerd.
Want zusje had ze met een draadje
Aan de twijggjes vast gesnoerd.
Toen kwam weer hoop:

Als eindelijk toch de blaadjes van de rozelaar
Verdord ten gronde vielen in het lentejaar,
Was't leed voorbij, want broertje speelde weer,
Omdat dan toch de hulp kwam van de Heer,
Nog voor de blaadjes vielen van de rozelaar.

MIJNE SJAREL IS DOOD

MIJNE SJAREL IS DOOD

X (6)

C

Mensenlief, ik heb zo'n verdriet, ik ben zot van ^{smart} ~~angst~~ en ik
 Gistren vond ik mijne schone hond treur.
 Toch zo droef om zien voor mijn deur.
 Aan zijne poot plakte boed zo rood, hij kon haast niet meer
 Zijn oog vol traan keek hij mij aan van de pijn.
 En toen viel hij in ~~zwijm~~.
 Ik riep hem toch wel 20 keer, maar hij bougeerde niet meer.

Refr: Nu is hij dood, mijne lieve sjarel.

~~Dat~~ schone beest, ~~da~~ ik zo bemin, ~~gaf~~ zijne geest.

Hij was zo goed, 't was een echte parel.

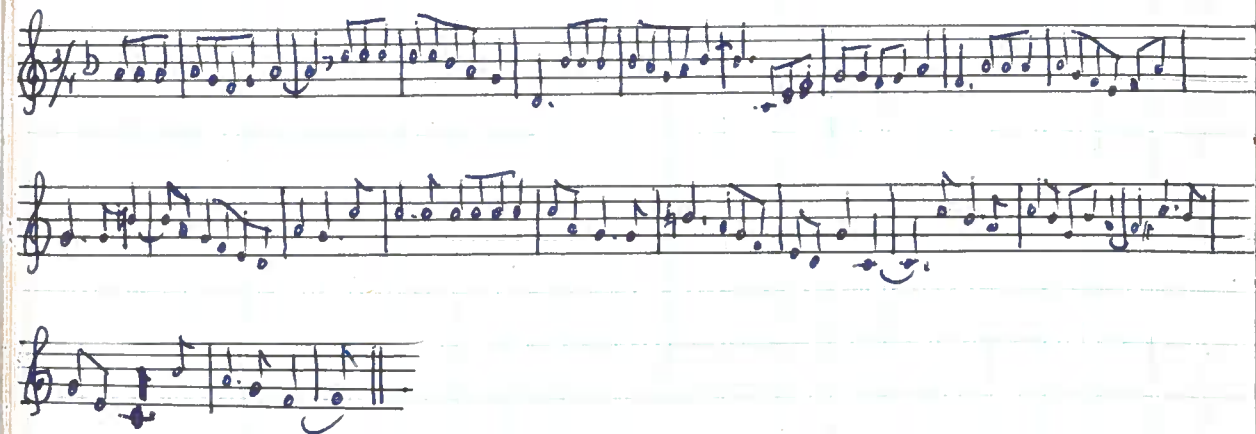
Ik hield toch ~~ze~~ veel van mijne lieve Charel.

'k Eet niet meer, 'k slaap niet meer, ik ben dag en nacht op de
 'k Zie dat beest altijd voor de geest, baan.
 't Is met mij hier ook haast gedaan.
 Want hij kwam toch zo goed van pas, 's morgens haald' hij de
 En hij ging mee op staminee en sliep bij mij in bed. / gazet.
 Van 's morgens vroeg tot na de noon ging hij commissies doen.

Alles wat ik te weinig had bracht hij mee van hier of van daar.
 Pan en pot bracht hij naar mijn kot,
 Zijn verstand was wonderbaar.
 Flessen wijn of een wild konijn bracht hij mee, ~~ik~~ weet niet
 En overlest een zwarte vest van waar
 En ~~den~~ golfbroek zonder spriet. ~~die~~ ~~ge~~ ~~hier~~ ~~riet~~.
 Maar wat me 't meest plezier nog deed, ~~waer~~ ~~nooit~~ ~~of~~ ~~nooit~~ ~~in~~ ~~een~~
 Was als hij de koster ~~beet~~. ~~heeft~~ ~~by~~ ~~ienand~~ ~~haverd~~ ~~ge~~ ~~doen~~

Op ne keer, dat vergeet ik niet meer,
 'k Had een ~~fen~~ ferm stuk in mijn jas.
 Moe en slap viel ik op de trap
 En ik sliep zo vast als een das.
 Sapperloot, als ik wakker schoot, lag ik goed en wel in mijn bed
 En in de hoek, daar lag mijn broek,
 Mijn schoenen en mijn pet.
 Mijn brave hond, als hij me vond,
 Had dat geflikt terstond.

DE SJIEK

DE SJIEK

Ge kent wel Jef uit onze gang, vrienden ik kan 't niet langer
We waren vrienden van over lang, / zwijgen.

Ik hield van hem meer dan van mijn eigen.

We hadden elkander altijd goed verstaan.

'k Zou mij voor hem laten doodslagen.

Maar nu van gistren is 't gedaan;

Dat hij stierf, ik, zou het niet 'beklagen.

R { Want peinst, voor een vriend is dat gepermitteerd:

Jef heeft mij een sjiek gerefuseerd,

Ik zag hem gistren op de hoek, 'k zeg Jef ge moest me een sjie / k geven.

Met te veranderen van broek

Is er mijn sjikdoos ingebleven.

Hij zei, gij sakkernondebleu, ge kunt uwe sjiektoebak gaan

Want dat valt u nog al dikwijls veur / halen,

En ik moet de mijne ook betalen. Maar...

Verleden week nog op ne noen, zei hij: Fons ik zie uw zuster

Ge moest voor mij een goed wordeke doen, / geren.

Ik zal u wel recopenserén,

Zeg aan uw Mie die ik goed ken, met Jef zou je gelukkig leven.

Want Jef dat is nen brave vent, hij zou zijn hert en ook zijn / ziel weggeven.

Van mijn zuster kreeg hij zijne bon

Omdat hij slechte toebak sjiekte.

Ik heb gedaan al wat ik kon, maar 't is bij hem een soort van / ziekte.

Eens vroeg hij mij naar ene sjiek,

Geloof me vrij, 't is niet gelogen,

Ik gaf hem eentje waaraan ik, nog maar juist een uurke hag / gezogen.

Van gistren loop ik lijk als zot.

Die sjiek van Jef speelt op mijn zinnen.

Iedereen houdt met mij de spot omdat 'k geen rust ne meer kan

Alles schijnt me nu veel te koud, / vinden.

Pistool alleen kan mij genezen,

Maar als ik sterf door Jef zijn fout,

Dan zal men op mijn grafsteen lezen:

R { Hier ligt Fons, van droefheid gekreveerd,

Jef had hem een sjiek gerefuseerd.

MOEDER

MOEDER

x

A

(8)

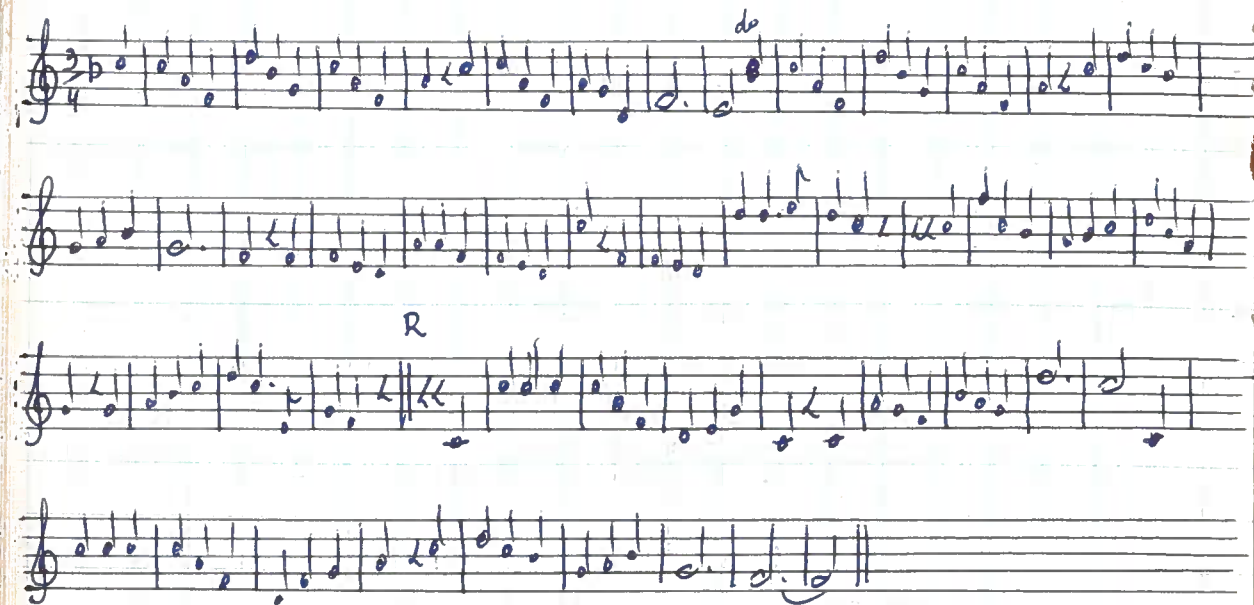
Mooier dan de sterren, die bij nacht ten hemel staan,
 Grootser dan het deinen van de wijde oceaen,
 Liever dan een kindje dat er in het lover speelt.
 Trouw en goed, teer en rein, is een moederbeeld.

Refr: De zon kan verzwinden, de wereld vergaan,
 Maar 't beeld van uw moeder blijft immer bestaan,
 Het breekt door de neveln, troseert storm en tijd.
 Het reikt aan de sterren en d'eeuwigheid.

Heldendaden op het slagveld roemt men duizendmaal,
 Zusters zwoegen voor hun zieken in het hospitaal.
 Sporttenoren, grote denkers roemt men onversaard.
 Maar het mooist ideaal schuilt in 'n moederhart.

Komt in 't leven soms het noodlot op uw wegen staan.
 Niemand is als zij, zo innig met uw lot begaan.
 Troostend zalft haar warme liefde op uw diepste smart,
 Zij alleen kent uw pijn, zij alleen uw hart.

Om Komt de dood u haar 't ontnemen, is zij heengegaan.
 Steeds blijft moeder als een baken aan de einder staan,
 Lichtend wijst haar hand de wegen naar Gods eeuwigheid.
 Geeft u moed, steunt uw kracht in de levensstrijd.

Wat kan 't me raken dat ieder me schuwt,
 Dat mijn vrouw elke nacht op de loop gaat.
 Het is toch mijn schuld niet als ik dorst heb gehad,
 Dat mijn tong elke keer in ne knoop slaat.
 Wat kan het me raken, wat er ook gebeurt,
 Al spreekt men van mobilisatie.
 Ik ben steeds gerust, 'k heb geen zorgen om mij
 Want ik ben steeds in staat van gratie.

Wanneer ik een poosje te veel heb gewerkt,
 dan komt als van zelf de reactie.
 Ik voel me dan vadsig en lui en ik vind
 In niets op de wereld attractie.
 Wanneer ik zo'n bui heb, dan is 't me gelijk,
 Of men mij een held noemt of stakkerd ik trek me van niemand
 iets aan want ik ben geen ogenblik helemaal wakker.

Refr: Ik heb van die buien, dan geef ik om niets,
 Dan kan ik me zo heerlijk vervelen.
 Ik veeg er mijn voeten aan heel de boetiek.
 Wat kan me dat allemaal schelen.

Eens kwam er een woedende vent op me af
 Die schreeuwde: dat zult ge bekopen!
 Gij zijt Vanderdonken, die schooier, die schoft,
 Die gistren mijn hond hebt verzopen.
 Hij stampte en sloeg me en bonkte maar door,
 Maar ik heb hem fijn laten bonken.
 Ik dacht bij me zelf, dat gaat mij toch niet aan,
 Mijn naam is toch niet Vanderdonken.

Ik kwam eens des avonds bedronken naar huis,
 Al waggelend door 't eenzame straatje.
 En vlak op het hoekske daar stond er een paal
 Met helemaal boven een plaatje.
 Ik dacht bij mijn eigen: dat moet ik eens zien;
 Wat toch dat geschrift daar mag wezen.
 Ik klom op de paal en op 't plaatje daar stond:
 Pas op voor de verf, te lezen.

Ik was in de trein en ik moest naar een plaats,
 Waar zelfs onze koning te voet gaat.
 Die plaats was bezet en ik klopte daar aan
 En riep: is dat daar haast gedaan, maat!
 Ik wachtte en wachtte en eindelijk kwam
 Ne vent, die aan 't eind van zijn daad was.
 Hij zei: ga je gang, maar ik riep: 't hoeft niet meer,
 Omdat het toen toch al te laat was.

ZEEHANS LIED

ZEEHANS LIED

X
A

(10)

Door wiegende golven en rollende baren
 Stuur ik mijn schuit met vaste hand,
 Al huilen de stormen en dreigen gevaren,
 'k Hou van de zee, de zee aan mijn land.
 Ik werp er mijn netten in 't schuimende water.
 Visjes die maken mijn schamel gewin.
 En boven de wind en het golvengeklater
 Werp ik mijn lied d' oneindigheid in.

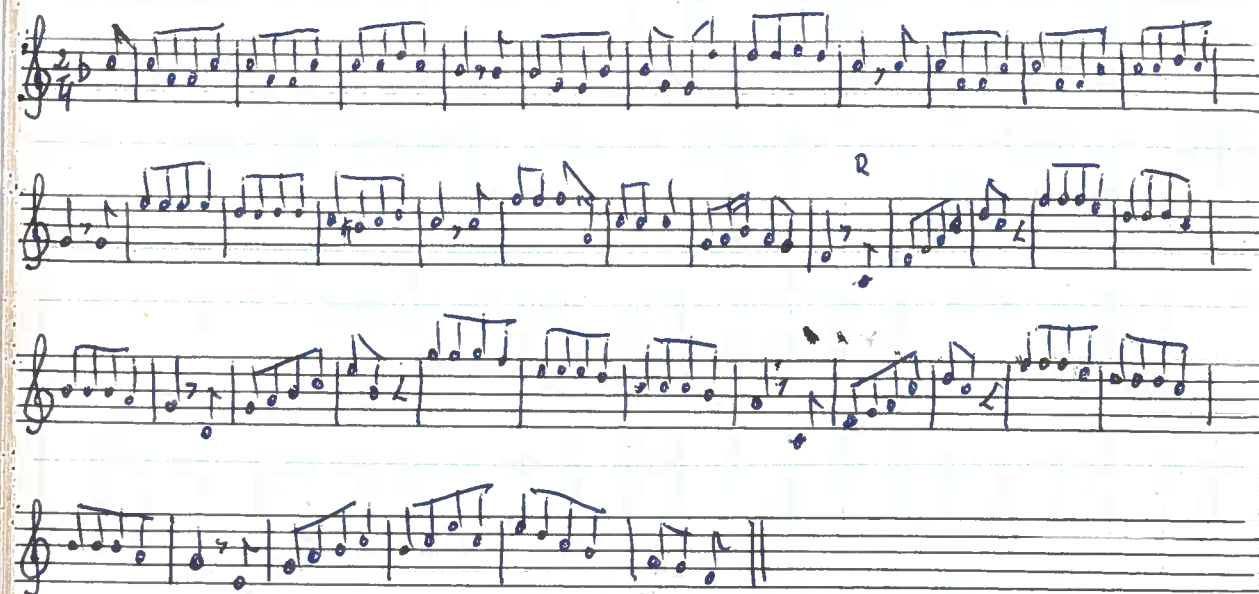
Refr: Over de baren klinkt er mijn zeemanslied,
 Trots de gevaren in vreugde en verdriet,
 'k Hou van de meeuwen, ik ben hun kameraad.
 'k schenk aan de golven mijn liefd' en mijn haat.

Als 's morgens de zon door de wolken komt schingen,
 Kniel ik heel nedrig het hoofd in de wind.
 Als 's avonds de nevels de klauwen verdringen,
 Bid ik de Heer als dankbaar kind.
 Ik bied aan mijn Schepper mijn vreugd en mijn lijden,
 Dank Hem voor 't leven, mijn schuit en de zee.
 En vraag hem zijn zegen in werken en strijden.
 Zing Hem mijn lied als dankbare bee.

En thuis in mijn hutje, daar spint er mijn vrouwtje,
 Midden het kroost dat vader verbeidt.
 Ze stoeien in 't duin of ze vlechten van touwtjes
 Netten zo sterk, dat geen stormen ze snijdt.
 En kom ik weer thuis na zovele dagen,
 Giert rond ons huisje de dreigende wind.
 Dan bidden we vroom of we bidden tegader
 't Lied van de zee en 't zeemanskind.

Ook ik moest de zeeën mijn schatting betalen:
 Vader verging met zijn boot in 't orkaan.
 Na amper een jaar zou de ramp zich herhalen:
 Twee broers van mij zijn de dood in gegaan.
 Toch blijft mij het lied van de golven bekoren.
 'k Vrees er geen storm en trotseer het gevaar.
 En is ook het lot mij als d'andren beschoren,
 Sterf ik op zee: dat God me bewaar!

IK KAN HET NIET VERHELPEN

IK KAN HET NIET VERHELPEN

 X
 G (11)

Geacht publiek, is 't niet komiek, 'k ben zo verheugd vandaag.
 Dat deert me niet, gelijk ge ziet, want lachen doe ik graag.
 En ben ik s'otijds ook eens droef, dat duurt niet lang bij mij.
 Want zie bij mij is leute troef en 'k lach me seffens blij.
 Ik drink dan sitôt pint op pint en 'k word weer blijgezind.
 Refr: 'k Begin dan maar te lachen: haha!

Ik zou erbij versmachten: haha!
 Ik kan dat ding niet stelpen: haha!
 Ik kan het drommels niet verhelpen; hahaha!

'k Was gistren op het bruiloftsfeest van een kozijn van mij.
 Daar werd gedronken om ter meest, ik was er 't laatst bij.
 Omdat het toen zo laat al was zei iemand: slaap hier uit.
 Maar 's nachts had ik een rare droom van bruidegom en bruid.
 En 's morgens keek ik, o zo raar, 'k lag tussen hem en haar.

Toen ik maar 18 jaren was trok ik naar Afrika.
 Na zeven jaren stond ik weer t'Antwerpen op de kâ,
 Ik keek maar zag mijn ouders niet, daar kwam dan op de duur
 Een jonge juffrouw naar me toe, met een kindervoituur.
 Ze zegde mij met veel ambra, dat ze mijn moeder was.

Maar toen die lachbui over was vroeg 'k uit nieuwsgierigheid:
 Waar is mijn vader dan naartoe als gij mijn moeder zijt?
 Ze zei: we deden allebei aan aan verjongingskuur
 En wij verjongden elke dag, ik spote op de duur.
 Maar pa deed voort voor zijn plezier,
 Hij ligt in 't voituurke hier.

Waarom toch zit die dame daar te lachen dat ze schokt?
 Hé, juffrouw, steek uw benen weg, ge zijt te kort gerokt!
 Bezie me toch die vrijers daar en hoe dat meisje lacht,
 Ze zitten toch zo dicht bijeen, dat lijkt me wat verdacht.
 Ik voel me toch zo in mijn schik bij zo'n kurieus publiek.

EEN WONDER

EEN WONDER

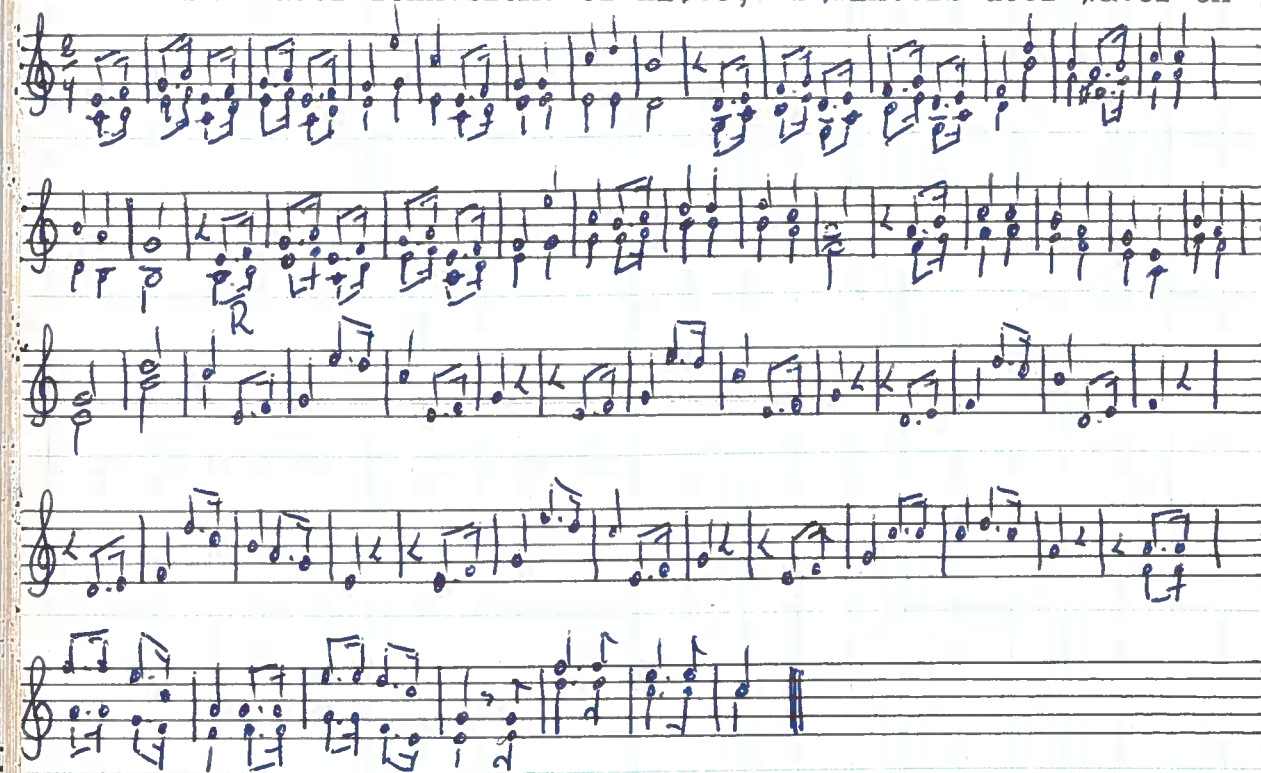
Ik vrij een meisje met een physionomie
 En een gestalte uit ons Heer zijn raarste wondren.
 Ik krijg de kriebel op mijn lijf als ik haar zie,
 Want z'is te lelijk om de duivel t'helpen dondren.
 Z'heeft roste haren, zij gaat altijd scheef en krom.
 Als ik haar kus dan vraagt ze iedre keer: waarom!
 Zo'n rare meid, die ik nu vrijd,
 Het is een extra-ordinaire lelijkheid.

Refr: Maar het is een vrouw met sterke trouw
 Waarvan ik zoveel hou,
 Z'heeft geen slanke lijn, geen poederschrijn,
 Geen permanentje fijn.
 Z'houdt niet van soirées, van invites,
 Van flirt met Jan of Kees.
 Z'is nog van dat slag, dat uitsterft met de dag,
 Dat 't manvolk nog betrouwen mag.

Geloof me vrij, ze'n is niet groter dan een pop,
 Maar 'k heb veel moeite om haar middel rond te grijpen.
 Ze draagt een muts van blauwe zijde op haar kop
 En haar twee benen zijn precies lijk orgelpijpen.
 Z'heeft een voet die amper vijfen veertig meet.
 En op haar hoofd krioelen luizen met de vleet.
 Haar wezen blinkt, haar asem stinkt,
 'k Geloof zelfs dat ze met het linkerbeen wat hinkt.
 Z'heeft in haar nek een grote bobbel lijk mijn vuist.
 Haar ogen zijn gelijk een koppel zwarte kolen.
 Z'heeft op haar rechterkaak een dikbehaarde puist.
 En 't schijnt me soms dat ze ne slag krijgt van een molen.
 Z'heeft rode handen, scheve schouders en een bult.
 En z'hakkelt vreeslijk met wonderveel geduld.
 Zo'n schattig kind, dat mij bemint,
 'k Geloof niet dat ge 't op de wereldbol nog vindt,
 Ze zit gedurig met haar vingers in haar neus,
 Ze wast zich ene keer op zes of zeven weken.
 Ze vloekt en tiert gelijk een ketter, 't is fameus!
 En als ze zingt zoude ge haar om compassie smeken.
 Ze zit aan tafel met haar vingers in de kom.
 En als ik zeg: moet dat niet doen, wat geeft z'er om.
 Het smaakt me goed, zo zegt ze zoet.
 Wat geeft het dat ik met mijn hand in 't eten wroet.

DE WERELD DRAAIT VERKEERD

Van oude tijden reeds geweten staan sjampetters ovr'al in eer
 Wij zijn het die de wet waarden zonder kanonnen of geweer
 's Zomers door zonnebrand of hitte, 's winters door water en

DE WERELD DRAAIT VERKEERD

x

(13)

G-A

Heden-daags gebeurt er veel wat vroeger niet bestond,
 Onze eeuw is wonderbaar.
 Sinds Colombus met zijn ei de nieuwe wereld vond,
 Ging er menig, menig jaar.
 Op die tijd is 't leven heelmaal anders omgedraaid,
 D'oude wijsheid ging teloor,
 En wie vroeger aan het staartje kwam, die gaat nu voor.

Refr: Hedendaags draait de wereld verkeerd.

't Loopt bij ons ook niet altijd gesmeerd.
 Tree maar aan met verdiensten zo groot,
 Ge wordt haast uitgekanst in de sloot,
 Heden-daags draait de wereld verkeerd.
 't Loopt bij ons ook niet altijd gesmeerd.
 Kwam mijn grootva uit zijn graf,
 Van verbazing stond hij paf,
 En hij droop bevend af,

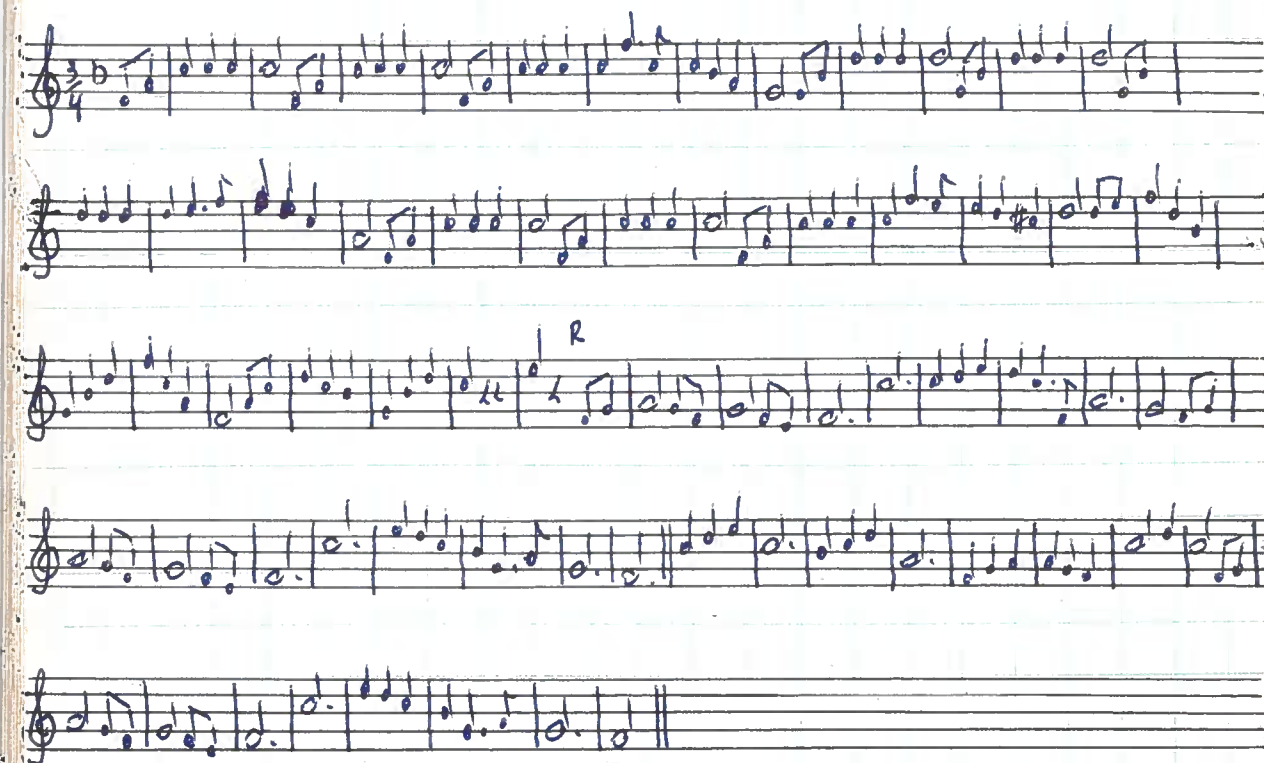
Rijke kinderen zegden vroeger o zo'mooi: papa.
 Heden is dat omgekeerd.
 In de laagste standen hoort men overal: mama.
 Wordt de moedernaam geweerd.
 Heden vindt men van die mensen met een lux-voituur
 En een hemd met gaten in.
 Ze bereiden pap en worteltjes met sacharien.

Vroeger tijden heeft men nooit van operaties g'hoord
 En men leefde honderd jaar.
 Sinds men om je te genezen door je ribben boort,
 Vindt men grijsaards, o zo raar.
 Hebt u soms niet ondervonden binst het warm seizoen,
 Wat plezier heeft 't niet vergald,
 Dat de winter in het putje van de zomer valt,

Kan het anders dat de wereld hier opstelt loopt,
 Dat de aarde ervan heeft,
 Als de dopper zich contant een radiootje koopt
 En de rijkaard armoe heeft.
 Al wie op ons dagen nog wat totten trekken kan,
 Wordt voorwaar het meest geacht.
 En die alles voor het goede doet, die wordt veracht.

Als je vroeger tijden vreet met zo een boeremeid,
 Deën de mensen smalend: ho!
 Zeg je thans dat je met een flinke boerinne vrijt,
 Ja, dan gaat het vast: zo, zo!
 Vroeger lokten winkeliers je door reklame aan,
 Heden krijgt men nooit meer keur.
 Wijn je weggaat komt de grote prijs door d' achterdeur.

ZO WORDT DE LIEFDE GEBOREN

ZO WORDT DE LIEFDE GEBOREN

^{winter}
 Als de ~~herfst~~ weer verdwijnt en de zon heerlijk schijnt,
 De natuur weer ontluikt in haar stralende pracht.
 Als de hemel ontsluit en de merel weer fluit,
 Wordt in 't vogelenheir niet op paren gewacht.
 Ook de jeugd voelt de drang, als een lokkende zang,
 Naar de liefde zo mooi door de oudren verteld.
 Op het eerste gezicht, wordt het hart o zo licht,
 Op het grootste verwachten gesteld. ^{He!}

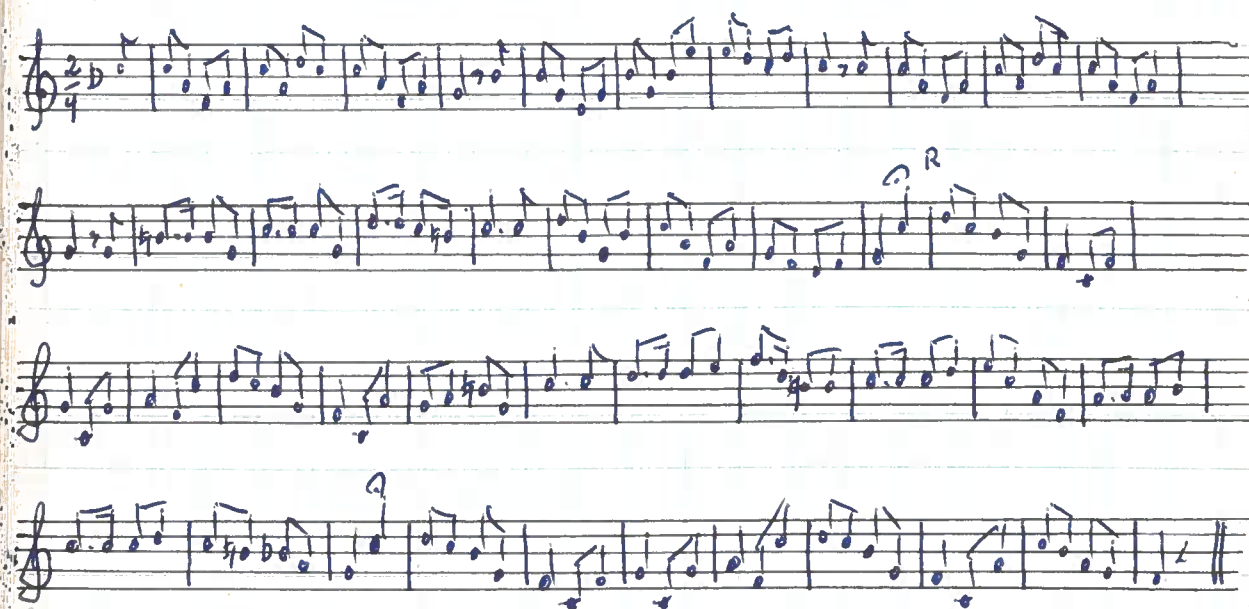
Refr: Met een lach en een lonk en een groetje,
 Schelms onder 't lachende hoedje.
 Met een blik om het hart te versmoren,
 Zo wordt de liefde geboren.
 O minnetijd, o zaligheid, o tijd zo zonnig en blij.
 Met een blik om het hart te versmoren, ^{/jochei!}
 Zo wordt de liefde geboren."

Op het trouwfeest van Truid is de broer van de bruid,
 Naast de zus van de man aan de tafel gezet.
 Bij het eerste bezien, uit beleefdheid misschien,
 Heeft de een op de ander slechts even gelet.
 Reeds na 't vierde gerecht, is geen woordje gezegd,
 Maar zijn blik keek zo diep in haar blozend gelaat.
 En de druk van zijn voet deed haar hartje zo goed,
 Dat het aardig van 'k hou van jou slaat. !!

Komt de kermis in 't land, trekt de jeugd t'allenkant,
 Naar de danszaal zo piekfijn geschminkt en gekleed.
 Wordt er lekker gedraaid, gelampet en gezwaaid,
 Aan de liefde wordt toch ook wat aandacht besteed.
 In het vuur van de dans krijgt toch iedereen kans,
 Om het hart van de man in tempo te doen slaan.
 En hij fluistert zo lief: mag ik straks asjeblief
 Met je mee naar je huisje toe gaan?

Op de straat in de trein, voor de kerk, op het plein,
 Voor l'amour is elk plaatsje een echt ideaal.
 Op het veld, in 't café, op soiree, aan de zee,
 Zelfs van ~~achten~~, van ~~achter~~, links en rechts in de zaal.
 Cupidoetje, die snaak, schiet zijn peiltje zo raak,
 Dat geen meisje, hoe koel ook, daaraan kan weestaan,
 Als ze straks aan de poort zijn verklaring aanhoort,
 Mag hij zeker een eindje meegaan.

MARLEENTJE HEEFT EEN VRIJER

MARLEENTJE HEEFT EEN VRIJER

Marleentje is een schattig kind van twee en twintig jaar.
 Ze zocht reeds lang een knappe vriend, maar ^{wie} bemint 't gevaar?
 Men zegt dat in ons tranendal mirakels nog bestaan.
 En dat wanneer Marleentje vrijt de wereld aal vergaan.
 Maar hoe men 't draait of hoe men 't keert, warempel 't is gebeur

Refr: Marleentje heeft een vrijer, een vrijer, een vrijer.
 Nu wordt haar 't leven blijer want 't is een knappe vent/ schil
 Hij doet al wat Marleentje wil, in vrouwen maakt hij geen ver
 Marleentje heeft een vrijer, een vrijer, een vrijer,
 Nu ademt ze weer vrijer, als hij maar trouwen wil,

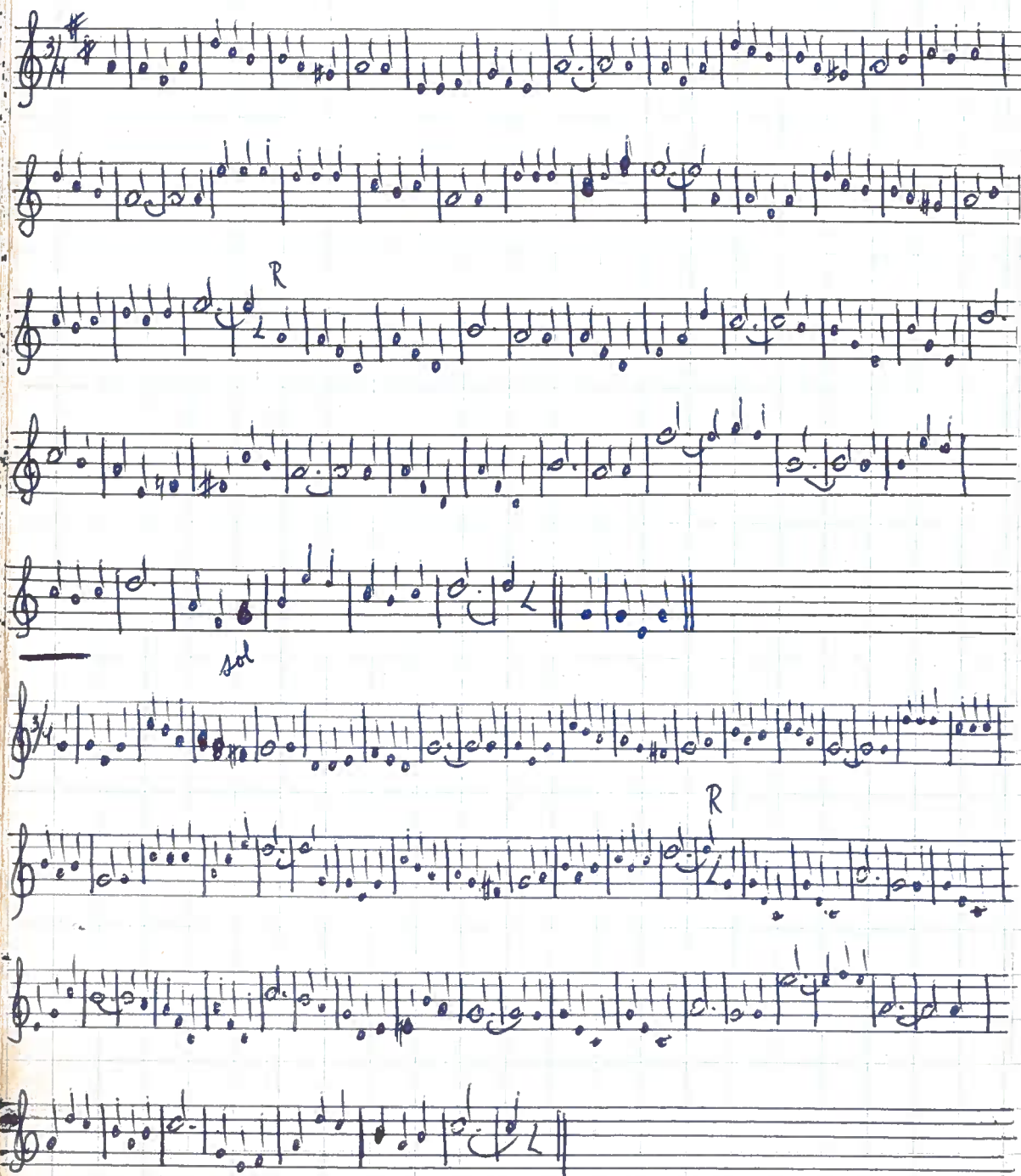
Ze was nog maar een assepoes, kwam pas uit 't pensionaat.
 Reeds droomde zij in zachte roes van d'huwelijke staat.
 Haar mama zei: hoe eer getrouwd hoe ^{eer} de liefde trekt.
 En als mijn kind van trouwen houdt, dan doet ze 't maar direct.
 Marleentje heeft dat goed verstaan en is op jacht gegaan.

Ze kleepte zich toen elegant en kocht een nieuwe fiets.
 Waarmee ze koerste door het land, het kostte haar toch niets.
 Op 't hoofd een bontgekleurde sjaal, daarbij een zonnebril.
 Dat stond Marleentje o zo raar, 't was net een krokodil.
 Zo heeft ze van de mannenjacht een vrijer meegebracht,

Als 't grote nieuws op zekre dag in 't dorpje was gekend,
 Toen fluisterde het vrouwvolk, ach dat is een accident,
 Wie dacht nu nog dat zo een kind het nog te treffen wist./gist
 Maar goest'is koop en liefd'is blind, die man heeft zich ver-
 De knapen zongen 't op de straat en 't klonk tot 's avonds
 laat,

x Marleentje, 't kind, zij heeft een vriend,
 Nu haar zo te bemint.

O NEEM MIJ MET JOU

O NEEM MIJ MET JOU

Op 't strand stond een knaap pas de kindsheid ontgroeid,
 Hij droomde zich ver op de zee.
 Het schip aan de einder hield d'aandacht geboeid.
 Zijn blik was verlangen en wee.
 O ginds op het dek naast zijn vader te staan,
 Te worstlen met water en weer.
 Maar nooit had de zeeman zijn wensen voldaan,
 Al bad hij dan ook menig keer.

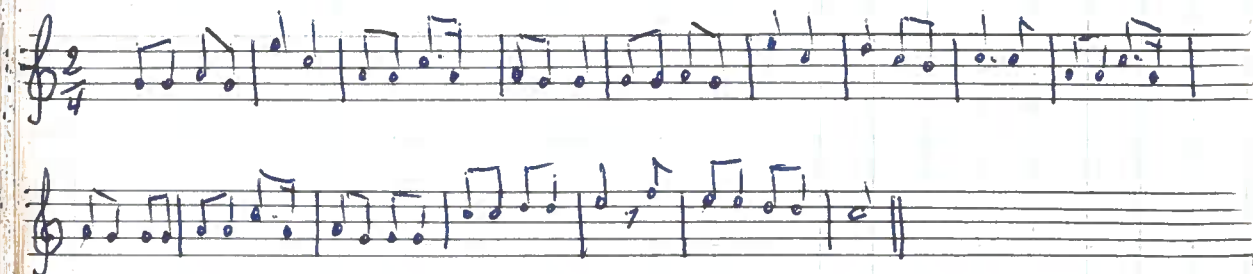
Refr: O neem mij met jou op de baren,
 Ik wachtte zo vaak aan de ree,
 Ik wou met je graag eens gaan varen,
 Daar ver op de bruisende zee.
 En als ik dan later eens groot ben,
 Dan wordt ik kapitein.
 De dierbaarste wens in mijn leven
 Is lijk jij eens een zeeman te zijn.

tot eens op een vooravond van zijn vertrek,
 De zee was zo kalm en zo stil.
 Zei vader: het kan nu geen kwaad op het dek,
 Je mag morgen mee als je wil.
 Die nacht was wel droomvol maar 's anderdaags vroeg
 Nog voor men de haven verliet,
 Stond reeds onze knaap op de vochtige boeg
 En klonk in de mist 't helder lied.

De nacht na 't vertrek werd de zee woest en hol.
 Het schip werd gevat in 't orkaan.
 De kiel kreeg een lek en het ruim stroomde vol.
 Men seinde: snel toe, we vergaan!
 Op 't dek stond de zeeman, hij wanhoopde niet,
 Maar bad tot de Ster van de zee.
 En saam met zijn zoon zong hij 't oud zeemanslied,
 Dat klonk door de storm als een bee.

Des anderdaags vroeg stond een vrouw op het strand.
 De angst drong haar steeds uit haar woon.
 De rollende zee spoelde pas op het strand
 Het lijk van haar man en haar zoon.
 Ze knielde erbij maar ze loste geen traan
 En rechte het hoofd in de wind.
 En ze hoorde een stem uit het gierend orkaan,
 De schreiende stem van haar kind.

MAMMIE, 'K WIL EEN VROUW HEB

MAMMIE, 'K WIL EEN VROUW HEB

Mammie, 'k wil een vrouw heb.
 Wat voor vrouw, mijn lieve zoon?
 Wil je soms een RIJKE vrouw?
 Nee, mama, nee!
 Een rijke vrouw is niet mijn trant,
 Die zet mij altijd aan de kant.
 Die slaapt steeds alleen, dan heb ik liever geen.

ARME

Een arme vrouw brengt niet in huis
 En altijd armoe is niet pluis.
 En die droomt altijd, dat ze per auto rijdt.

DIKKE

Een dikke vrouw is niet koket,
 Die laat me nooit wat plaats in bed.
 Z' eet altijd voor drij en 't schuren is voor mij.

MAGERE

Een magere vrouw daar grijp ik door,
 Die is van achter lijk van voor.
 Wat benen en wat vel, 'k blijf liever jonggezel.

VUILE

Die loopt met luizen op haar kop.
 En aan mijn broek staat nooit een knop.
 Ze glimt gelijk een slak en ruikt naar amoniak,

PROPERE

Een propere vrouw let altijd op
 Waar ik mijn sigaret uitklop.
 Ze roept met veel geblaf, kuis toch uw voeten af!

VIEZE

Een vieze vrouw weet altijd wat:
 Ik ben te zot of 'k ben te zat.
 En als ik me vermaak, krijg ik van de koterhaak.

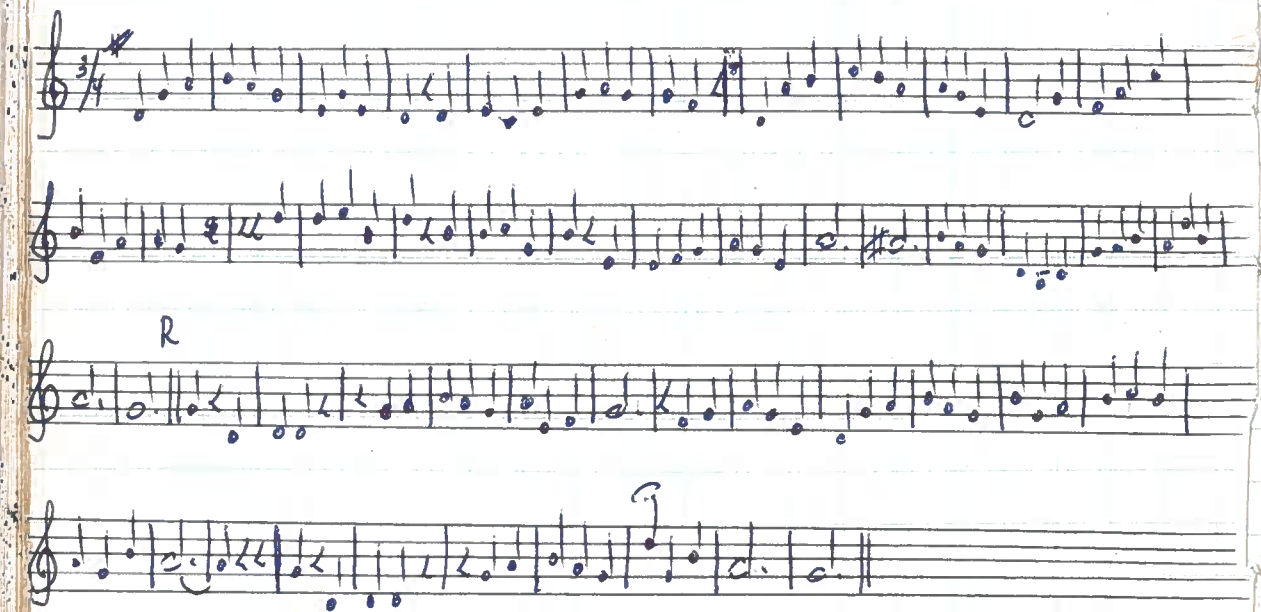
JONGE

Een jonge vrouw, die denkt gewis,
 Dat trouwen niets dan kussen is,
 Met zo een zotte tang duurt 't huwelijk veel te lang.

OUDE (ja, mama, ja)

Een oude vrouw van tachtig jaar,
 Met valse tanden en grijs haar.
 En met een beurs zo groot en op 14 dagen dood.

MOED, MIJN JONGEN

MOED, MIJN JONGEN

x 16B

C

Mijn kleine jongen, wees toch niet zo droef,
 Je moet toch niet immer zo treuren.
 Je weet dat vadersje veel van je houdt,
 Wat er ook met jou mag gebeuren.
 Ik blijf steeds bij jou, wat ook komen zou.
 En wat je in 't leven mocht raken.
 Want in de hemel blijft moeder op ons beiden waken.

Refr: Moed, mijn jongen, er is immers nog troost op dees
 En al heb je verdriet om wat 't leven je biedt, /aard.
 Ook voor ons is wat vreugde bewaard.
 Moed, mijn jongen, er is immers nog troost op dees aard.

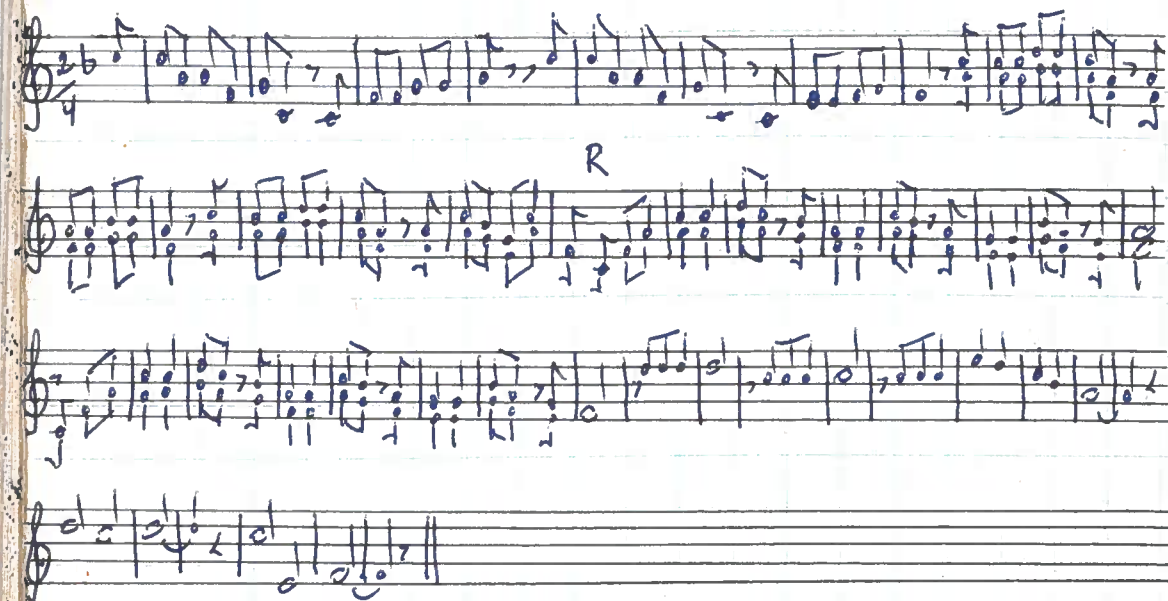
Ik weet het mijn jongen, hoe hard het je valt
 Je moedertjes liefde t' ontberen.
 Haar laatste woord was wel troostend voor jou,
 Maar 't kan slechts je lijden vermeëren.
 Ik weet het zo goed, hoe pijn het je doet;
 Wees moedig en vrees niet voor 't leven.
 Ik wil 't geluk van een minnende moeder je geven.

Ik heb je zo menige avond verteld
 Van kindren, die moeder verloren.
 Toen zorgde vader voor spel en plezier
 En alles werd weer als tevoren.
 Wees moedig, ook jij, steeds kranig en blij,
 Dan komt weer wat zon in ons leven.
 En uit je hart wordt de stem van het lijden verdreven.

Ween niet, mijn jongen, het doet me zo'n pijn,
 Toe, kom, het kan immers niet baten.
 Kijk in mijn ogen en lach me eens aan,
 Ik zal je geen stonde verlaten.
 Toe schrei nu maar niet, je doet me verdriet!
 Wees moedig en droog nu je tranen.
 Anders zal moeder daarboven je ongelukkig wanen.

Wat ook de toekomst ons beiden bedeeft
 Aan kommer en zorgen en-lijden,
 Keren de mensen de rug naar je toe,
 Toch komt er een dag van verblijden.
 Waarom ween je nou, ik blijf toch bij jou,
 Of zie je je vader niet geren?
 Eens zal je dierbare moeder bij jou wederkeren.

ROBERT EN BERTRAND

ROBERT EN BERTRAND

X (17) B

M.C-A

R: Goën avond, damesn heren.
 B: Goën avond allemaal.
 R: Dat wij ons zo versteken.
 B: Da's niet de eerste maal.
 RB: Wij zijn twee rare vogels.
 Wij zijn van 't zelfde bloed.
 Wij leven met politie
 Op geen te beste voet.

Refr: Want wij zijn Ro-robert en Bertrand
 De flinkste en rapste jongens van 't land.
 Als soms de ho-hohonger ons kwelt dan,
 Dan gaan wij op zoek naar mensen met geld.
 R: Komt een agent, B: Komt een agent,
 R: Op dit moment, B: Op dit moment.
 We zijn zo glad als een serpent.
 Robrtrand, Robertrand.

Gekleed lijk eedle heren, mod'gen w'ons zelve uit,
 Op rijkemensenfeesten en gaan w'op zoek naar buit,
 We dansen met de dames, hun hassnoer lokt ons aan,
 Komt de politie dagen, dan zijn we ver vandaan.

Pas op! daar is de nachtwacht, verbergen we ons vlug.
 Een ogenblik, meneren, we komen straks terug.

N: Hoort, burgers, hoedt uw duiten en waakt op elke stond.
 Robert en Bertrand sluipen hier zoekend in het rond.

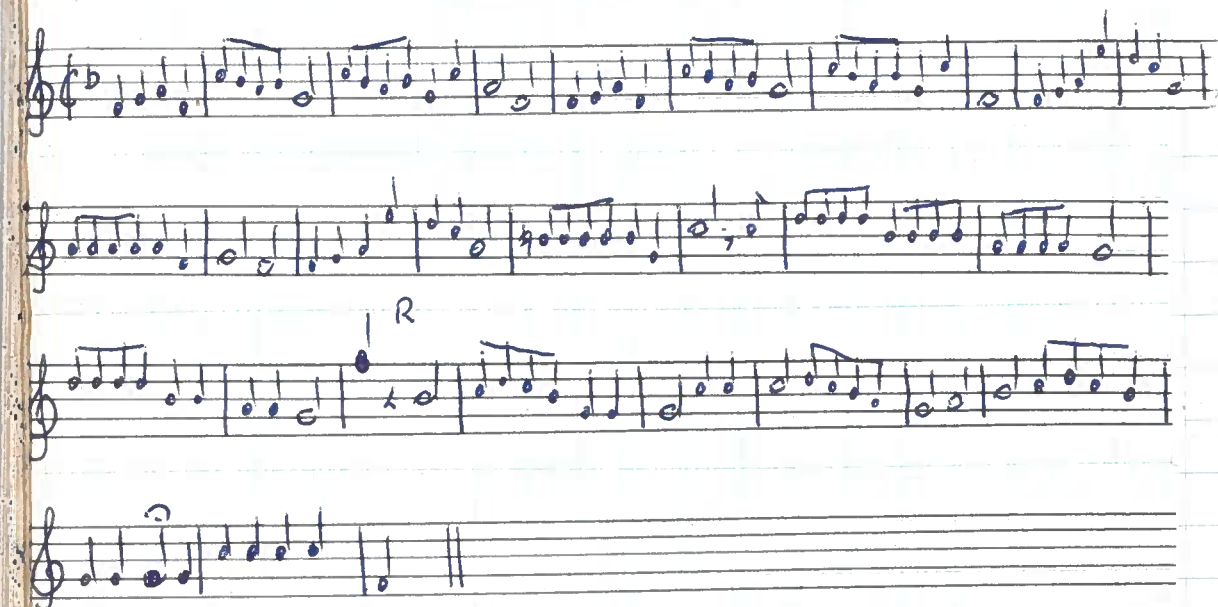
Men heeft om ons te snappen, noch tijd noch geld gespaard.
 Zit men ons soms op d'hielen, we krijgen rap een baard.
 Ons kan geen duivel vinden, geen die ons schuilplaats kent,
 Doch waar juwelen schittren, daar zijn we steeds present.

Nu zijn we op ons ronde, er is een slag te slaan.
 De nacht is stil en donker, verdoken blijft de maan.
 Wij sluipen langs de straten geruisloos als een mug.
 Straks keren we beladen met geld en goud terug.

R = ROBERT

B = BERTRAND

N = NACHTWACHT

'k Heb een vrouw die veel van beesten houdt;
'n Lekje is heur lange leven.

/hout.

Hare vent die laat haar immer koud, dat gaat toch over zijn
Z'heeft daarnu ne papegaai en hij komt er van Chicago.
Hij maakt toch zoveel lawaai, ze noemt hem mon cher coco.
En omdat zijn tanden geen zere zouden doen,
Knabbelt ze zijn eten elke noen.

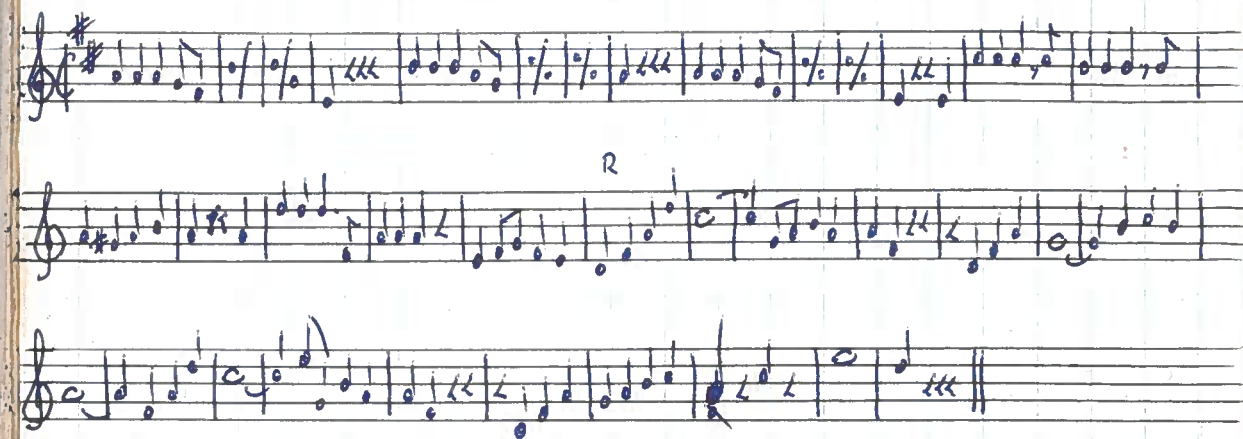
Refr: Maar... z'heeft dat nooit met mij gedaan.
En nochtans ik 'k houde ik eraan.
En als 'k zegge da'k het geren hee,
Dan lacht ze daar nog mee,

Z'heeft daar ook ne kater lijk nen beer.
Hij doet niets dan eten en smeren.
Zij wast hem met lotion picalaire
En zij strijkt hem in met smeer.
's Morgens als ze komt uit bed ligt die lelijskaard te spinnen.
En ze pakt hem op ^{heeft} zijn kniën, 'k mag daarop staan zien,
En om hem te bevrijden van stank en geur,
Draagt z'hem elke week naar de coiffeur.

Z'heeft daar ook een leegvel van een hond,
Lelijker nog dan de duivel,
Rond zijn buik die sleept tot op de grond,
Draait ze zo een strikje rond.
Z'heeft hem ne cadeau gedaan, zo'n soort van cache-corseetje.
Als ze'r mee op straat wil gaan, gapen haar de mensen aan.
En als die dikke vetzak dan niet voort en kan,
Pakt z'hem in haar armen, dat ze zweet ervan.

Z'heeft daar nu een aap, een wistiti.
En hij komt van bij de zwarten.
En mijn vrouw die noemt hem sjarlewie,
Hij heeft heel haar sympathie,
Maar hij laat ook restjes na, zonder hoe of wat te vragen.
En mijn vrouw hem achterna, dat ik uit de weg maar gaan!
Ze neemt zij dan een spons en water mee
En ze wast zij daar zijn poepeke mee.

Z'is daar lest eens naar de markt gegaan
Om een hele bende kiekens.
Sedertdien mag heel die karavaan
Vrij en vrank mijn huis door gaan.
Op de trap en in 't salon, overal tot in de keuken,
In mijn bed en in de canapé, leggen ze hun porte-monnaie.
En als ze dan gaan zoeken naar hun nest,
Houdt ze hare voorschoot want daarin leggen ze 't best.

Als ik bij de troep was, beste mensen,
 Kon de koning geen betere soldaat wensen.
 Altijd op mijn post, nooit klagen over de kost
 En voor een overste van gelijk welke soort
 Altijd springen op 't eerste woord,
 't Moet u dan ook niet verwonderen
 Dat de kapitein op een keer in ons kamer komt donderen;
 Soldat Van de Pier, 't is gij eens kom alhier,
 En terwijl ik bij hem ging met bevende benen,
 Zakte mijn moed tot in mijn tenen.
 Maar onze kapitein werkte nooit onderduims
 Al verstopte hij zich nog al dikwijls in zijn Vlaams.
 Van de Pier, zegt hij, 't is gij wil mijn ordonnance zijn?
 Ba ja 'k, mijne kapitein als ik daarvoor kapabel ben.
 En alzo werd ik zijn ordonnance,
 Al kende ik om geen vijf centiemēn Frans,
 Ge moet verstaan, hij deed me nogal draaien.
 't Was gedurig zijn kousen stoppen,
 Of zijn uniform uitkloppen,
 En op ne maandag komt hij bij mij
 Met heel zijn beste kostuum bij.
 Van de Pier, zegt hij 't is ik daar kom een zatte soldat teeg
 Zo om een uur of neeg,
 't Is ik hem wil arresteer
 En hij spreekt op mijn vest, die smeer,
 't Is ik hem gegeven heb zes dagen arrest
 Om te spuwen op mijn vest.
 En 't is gij dat eens goed gaat nettoyeren!
 'k Zei: mijne kapitein, het zal alzō gebeuren.
 En ik direct aan 't werk.
 Maar me dacht; dat rook me nogal sterk.
 Ik begon aan de vest en 'k hield de broek voor 't lest.
 Maar 'k en had maar juist die broek gezien
 Of 'k vloog naar de kapitein in de kantien.
 'k Zeg; mijne kapitein, als ge die zatlap nog eens tegen komt
 Geef hem nog zes dagen bij, verdomd,
 Want als ge 't goed beziet,
 Dat spuwen is nog niet
 Maar hij heeft in uw broek
 Gescheten...ook.

SERENADE

SERENADE

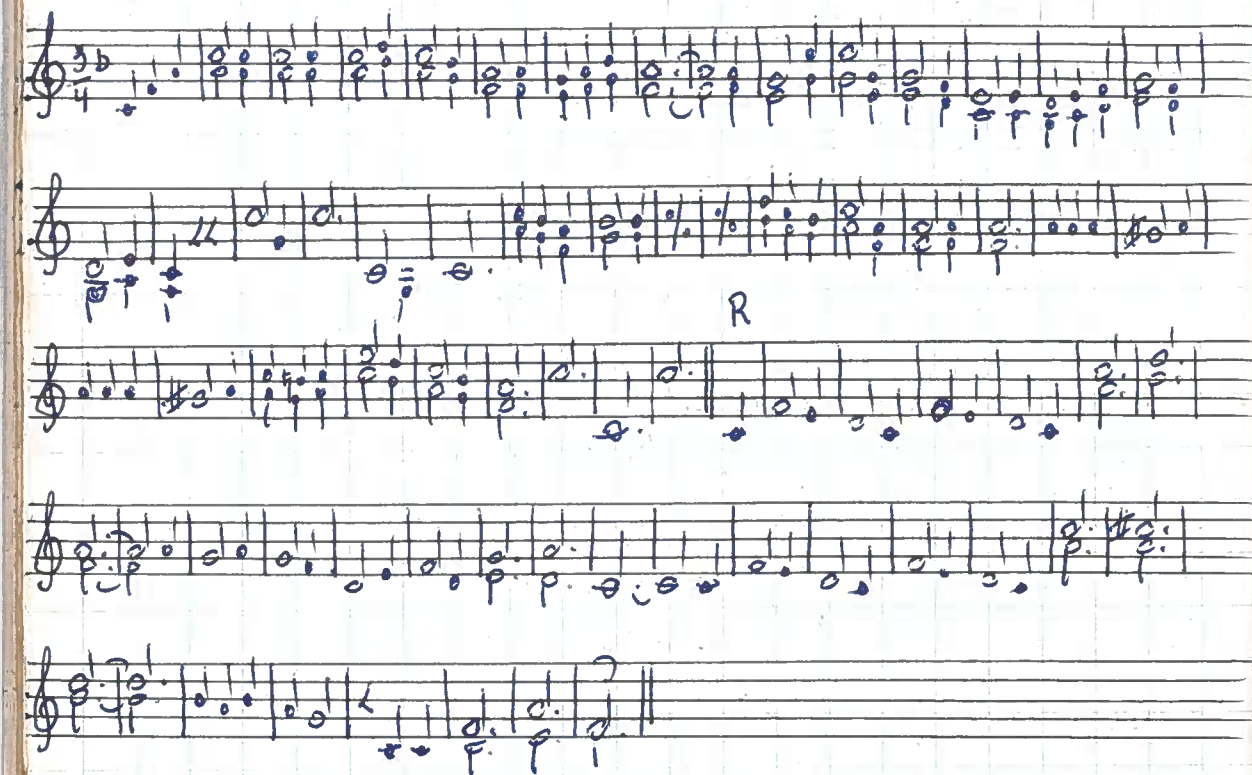
Liesje, mijn aardig meisje, luister toch naar mijn wijsje.
 Liesje mijn aardig kind, luister toch naar mijn
 Smachtende lied, dat ik je bied,
 Voor jou mijn mond ontvliedt.
 Open je raam en luister, open je raam en hoor,
 Wat ik je zingend fluister, wat ik je zingend
 Fluister zo zacht in deze nacht.
 Wilt 'k naar je ogen tracht.

G.A

Refr: Open je venster, open je raam,
 Toon mij je hoofdje, fluister mijn naam,
 Spreek mij van liefde, zend mij je zoen.
 't Zal mij zo zalig aan het harte doen.

Ik en mijn klein viole, ik en mijn mandolien.
 Onder de struik verscholen, onder de struiken
 Zingen voor jou, hier in de kou, Liesje mijn kleine vrouw.
 Weet je mijn hartediefje, weet je mijn hartedief,
 Dat ik je mijn liefje, dat ik je min mijn
 Snoezige meid, die je me zijt, maak nu mijn hart verblijd.

't Is hier zo koud mijn schatje, 't is hier zo koud mijn schatje
 Ik zal niet weggaan, vatje, ik zal niet weggaan
 Voor je ontsluit en aan de ruit licht met je lieve snuit,
 'k Wil hier nog lang staan zingen, 'k wil hier nog lange
 Om ja aan 't raam te dwingen, om je aan 't raam te /staan.
 Wachten zolang, ware 't leven lang, tot ik je groet ontvang.
 Waarom blijft 't raam gesloten? waarom blijft 't raam nog toe
 Wil je me dan verstoten, ben ik verstoten?
 O in mijn hart voel ik de smart, daar je mijn liefde tart.
 'k Kan zonder jou niet leven, 'k kan zonder jou niet zijn.
 Ik wil je alles geven, ik wil je alles
 Schenken altoos, wat je verkoos, wees nou niet harteloos.

Van oude tijden reeds geweten staan sjampetters ovr'al in eer.
 Wij zijn het die de wet waarden zonder kanonnen of geweer.
 'Zomers door zonnebrand of hitte, 's winters door water en
 Als 't niet te hoog is of niet te droog is. /door slijk
 Anders is 't ons precies gelijk, ja, ja, ja.

Refr: We komen hier wij gard-sjampetters van het land.
 We stappen lustig door het slijk of in het zand.
 We doen ons plicht met ijver en met wijs beleid.
 En pakken een borrel, bij gelegenheid.

Wanneer wij 's zomers door de straat van 't dorp^{al} in de
 processie gaan.

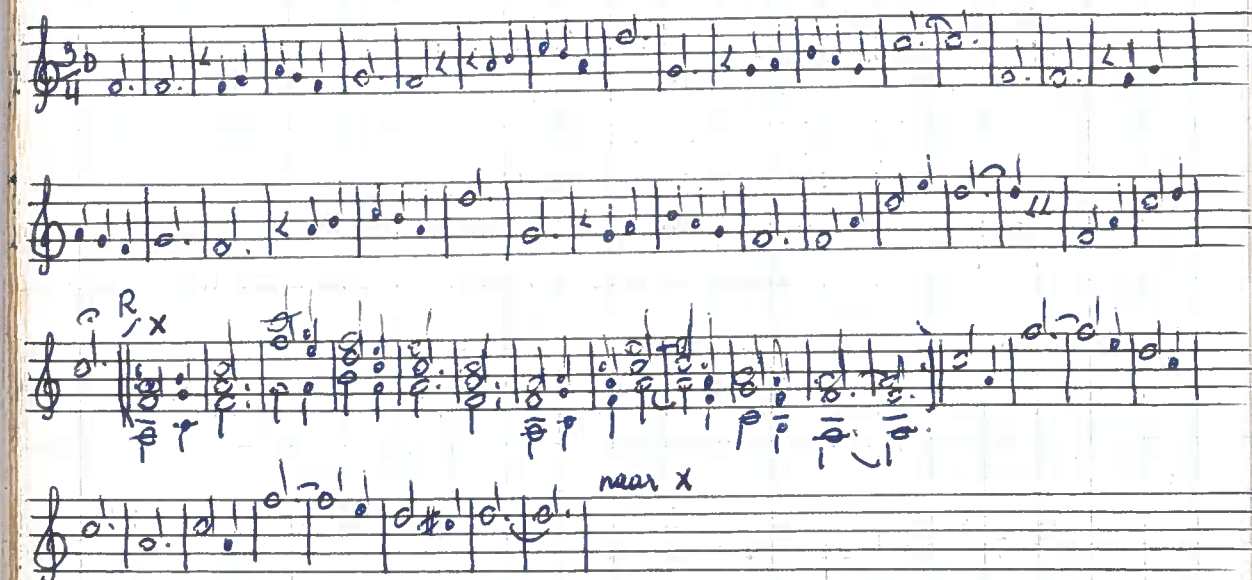
Zie, gij zoudt zweren dat soldaten marcheren of op de trommel
 slaan. /hand

En na de zegen steekt de paster ons een vijffrankstuk in de
 En dan ne klaren, zonder gevaren,
 Ja, 't is de beste van ons land. /post.

Wanneer het feest of kermis is dan is de sjampetter op zijne
 Dan is het lastig werken, zweten,
 Daarvan heeft hij zo'n grote dorst.
 En na politie-uur dan is het, dat hij processen maakt en veel.
 Zo van die ronde, o 't is geen zonde,
 Alle processen door zijn keel.

En ieder jaar gaat hij ter stee
 Met zijn rekruten, naar 't consul.
 Hij heeft er last en ruzie mede,
 Want ze zijn dom en hoorndul.
 En 's avonds keert de garde weder,
 Zwijmelend, scheef en zwaar belaan.
 Nu weg en weder, dan op en neder.
 Die dag heeft hij twee sabels aan.

DE STERVENDE JONGELING

DE STERVENDE JONGELING

Moeder, als de zomer zal kwijnen en de bloemen verdwijnen,
 Zal mij 't leven ontgaan. O zeg, o zeg mij onomwonden,
 Wat de sterren verkonden, die ten hemel nog staan!
 'k Voel zo'n bange pijn, zal het morgen zijn.

Refr: Moeder lief, ik ga naar de hemel.

Zie ik nog de dageraad?

Waar ik ga, dromend van het leven,

Kijkt de dood mij in 't gelaat.

Ween niet, moeder, droog je tranen.

Zie mij aan en ween niet meer.

'k Ben zo moe, geef m'uw beide handen.

Ik ga rusten bij de Heer.

Moeder, zal ik ooit nog genezen? Alle hoop is m'ontrezen,
 'k Voel mijn einde nabij. Nietwaar, g'hebt me zo vaak belogen,
 Toen de dood onmedogen, hield de wacht aan mijn zij,
 Gij wist het zo goed, dat ik sterven moet.

Moeder, 't is zo vroeg reeds te sterven en het leven te derven
 In de bloei van mijn jeugd.

Gij weet hoe mijn ziekte doet lijden,

Anders was mij het scheiden niet een smart maar een vreugd.

Baart mijn dood veel rouw, wees een kraange vrouw.

Moeder, 'k Was zo vol idealen, 'k wou het leven onthalen,
 Toen de ziekte me sloeg.

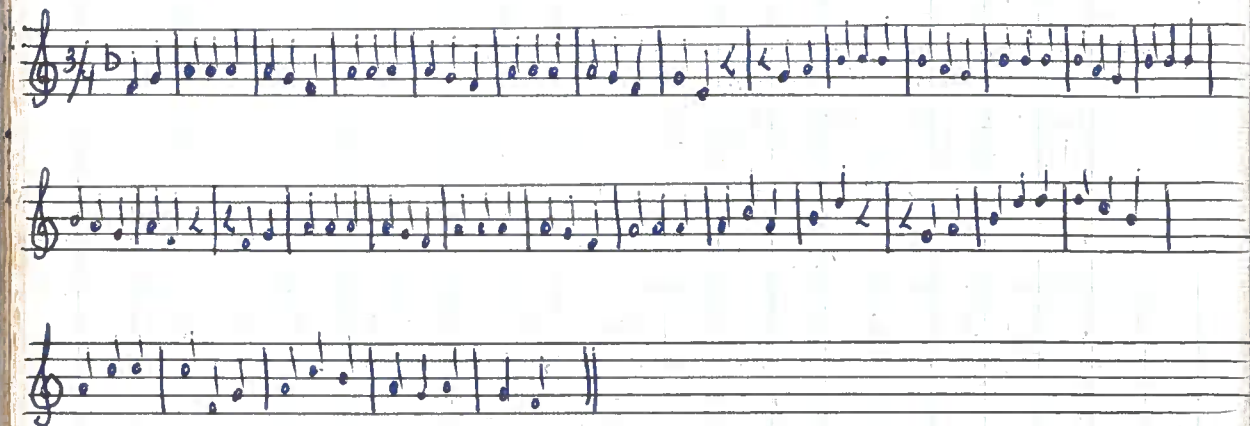
'k Ga nu, 't kan geen helpen meer baten.

Moet ik u thans verlaten?

Komt het heengaan zo vroeg.

'k Word zo zwak, zo moe, druk mijn ogen toe.

BACCHUS IN PENARIE

Nou dan sta ik hier weer, voor de zoveelste keer,
 Alles schijnt me vandaag te mislukken.
 In 't cachot is 't niet pluis en ik durf niet naar huis,
 Of mijn vrouw slaat mijn ribben aan stukken,
 Zelfs de vrije natuur gunt me rust noch duur
 En het is er zo leeg in mijn zakken.
 Ik betaal nooit crediet en toch deert het me niet;
 'k Ga vooreerst nog een druppelke pakken.

BACCHUS IN PENARIE

Goeien avond meneer, goeien avond madam,
 Goeien avond, mijn aardige meisjes.
 Weet er iemand van u waar vandaan ik nu kom,
 Ik herinner me dat zo maar ijsjes,
 Mijn verstand is op hol, 'k ben zo raar in mijn bol,
 En toch ben ik niet alles vergeten.
 Want ik weet nog dat ik, och wat heb ik de hik,
 Drie, vier keer aan de deur ben gesmeten.

'k Zit daarjuist in 't café, niet bedronken, o nee,
 Maar de baas wou me effekes plagen.
 Zegthij: jij met je neus, je bent pakbaar, ja heus,
 Om je rood licht van voren te dragen.
 Ik werd toen o zo kwaad en ik gaf hem 'n pataat,
 Zo precies tussen beide zijn ogen,
 Maar 't en duurde geen tel of ik lag goed en wel
 Van de deur in de greppel gevlogen.

Komt me daar zo ne flik, net zo dronken als ik,
 Wil met mij naar 't bureau van politie.
 Onderweg krijg ik last en ik doe zo gepast,
 Op zijn broek mijn kleine kommissie,
 G'hadt hem toen moeten zien, maar een kwartje nadien,
 Zaf ik netjes in 't bakje te drogen.
 Tot ik, half in mijn vaan, met een vreemde broek aan,
 Vrij onzacht op de straat ben gevlogen.

Nou dat gaf geen ambras, als je vrouw er niet was,
 Om met vree in je bed te geraken.
 Kraakt die trap tot mijn spijt, komt ze netjes op tijd,
 Slaait de bessom zo tussen mijn kaken.
 'k Zeg haar dan met een vloek, 't is wel andermans broek,
 Maar daaronder zit iets van mijn eigen.
 Maar daar gaapt reeds de deur en er blijft me geen keur,
 Als 'k niet meer van die haver wil krijgen.

'k Stond toen weer op de straat en ik kreeg het zo kwaad.
 'k Zeg (in) mijn eigen: waar moet ik nu slapen?
 'k Vond in 't park, God zij dank, zo een dubbele bank,
 Groot genoeg om een bed van te maken.
 Maar owee! wat was dat, ik viel plat op mijn gat.
 Dat vergeet g'in geen dagen of weken!
 't Was geen dubbele bank, maar ik had door de drank,
 Weer ne keer in het dubbel gekeken.

Ik ben een kind van het Vlaamse land - ik ook of ik niet
Ik heb zo 't schijnt maar een klein verstand.

Mijn tante heeft vrijdag een kind gekocht.
Ze had vier jaar naar een man gezocht.

Ik kocht een radio op crediet.
Hij speelt heel schoon maar ik betaal hem niet.

Mijn zuster is met een gek getrouwd.
Ik heb me 't huwelijk al lang berouwd.

De groenteboer draagt een spancorset.
Ik neem mijn vrouw naar d'herberg mee.

Ik heb een suikertante met veel lood.
Ik tracht al veel jaren naar haar dood.

Mijn buurvrouw is door gendarms geklikt.
Hij had bij de slager een hesp gepikt.

Mijn kleermaker heeft een groot geduld,
Ik sta bij hem al jaren in de schuld.

De kindermeid draagt een valse pruik.
Die dikke heer heeft een valse buik.

Onze oude kat wast zich elke dag.
Ik had als meisje een goed gedrag.

Ons Jantje wil niet naar schole gaan.
Hij heeft daarjuist in zijn broek gedaan.

Ik zeg dat de man heer en meester moet.
Ik vind dat de vrouw beter zwijgen doet.

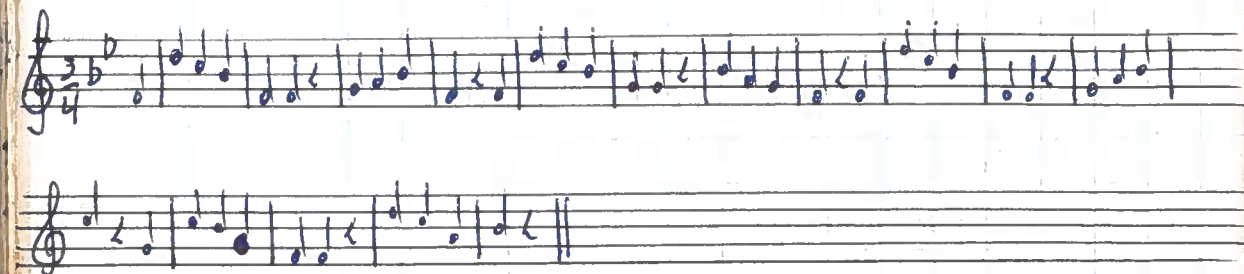
Mijn vrouw is thuis een verdomde zaag.
Ik sta hier weer met een lege maag.

Wie zingt er thuis nog de hoogste noot.
Wie geeft er nu nog om wittebrood.

Mijn vrouw is meester alleen in huis.
Ik ben 't die de klodden van 't kleintje kuis.

Mijn lied is uit en ik stop mijn snoet.
't Spijt me dat ik nu heengaan moet.

DAT IS DE KUNST

DAT IS DE KUNST

x

(27)

G

Een coⁿcert bij te wonen, dat is geen kunst.
 Hier grapjes vertonen, dat is geen kunst.
 U van alles toesnauwen, dat is geen kunst.
 Maar u wakker te houwen, dat is de kunst.

Een kiekeken imiteren, het kakelen aanleren,
 Kotkedei te zeggen, maar zelf eiers leggen.

Een vat bier afdrinken, uw asem doen stinken,
 Uw vrouw laten kijven, maar nuchter kunnen blijven.

Een potje te pakken, door uw benen te zakken,
 Gedurig op drill gaan, maar uw bedde doen stil staan.

Een nacht blijven boemelen, op uw deur staan troemelen,
 U naar boven riskeren, maar de bessom afweren.

De radio uitvinden, de kamers ontbinden,
 Twee dagen staan vissen, maar een hoopke te pissen.

Van een meisje te houwen, daarna met haar trouwen,
 Zich als vader te prijzen, maar dat kunnen bewijzen.

Een ijzer omwringen, een tijger bedwingen,
 Met gewichten jongleren, maar uw schoonmoeder dressereren.

Uw lippekes schminken, lief oogjes pinken,
 Een slanke lijn maken, maar aan ne jongen geraken.

In de zaal komen vrijen, uw lieveke vleien,
 Haar handje te strelen, maar een kuske ontstelen.

Uw haarkes doen krollen, er ijzers in rollen,
 Met een permanent paraderen, maar daar de luizen uit weren.

Naar de dokter te lopen, daar een jongen gaan kopen,
 Hem in uw armen eens pakken, maar hem suiker doen kakken.

Een lied voor u zingen, staan dansen en springen,
 Uw hartjes doen poppen, maar nog kunnen stoppen.

Naar nog zitten snakken, bis roepen en plakken,
 Mij hier were doen keren, maar kom het zelf eens proberen.

Ge kunt me goed gebruiken, ik ken verschillende stielen.
Sint Pieter, hij is een gevaar voor de gelukzalige zielen.

Confiteer, ik belleid mijn zonden.
Oei, oei, hij heeft de truk gevonden.

Credo, ik geloof in de God der heirscharen.
Da's gemakkelijk omdat er geen andere waren.

Mijn tranen vloeien gelijk beken.
Zie ne keer, welke lelijke vossesstreken.

'k Heb alles gedaan om de hemel te winnen.
Enfin, Sint Pieter, mogen we nu eindlijk binnen.

Ik zal u helpen om de kroontjes der heiligen te smeden.
Maak zoveel paretten niet of ge vliegt nog naar beneden.

Merci, Sint Pieter, ge zijt nog een van de braafste zielen.
~~Maak-zovee~~ Haast u of ik schop nog op uw hiele.

Sinte Pieter, laat me binnen, ik ben zo ne goeie kerel.
Ik was op de wereld een echte perel.

Ik was opjaarde de braafste onder de braven.
En bij zijn dood hebben z'hem in een bosselken begraven.

Ik heb nooit een diefstal of een zelfmoord bedreven.
Ik heb mijn vrouwke maar ene keer bekeven.

'k Heb veel gebeden en deed veel goeie werken.
En in heel de provincie bestond er geen groter verken.

'k Zat twee maal per week met mijn knieën in mijn kloefen.
Geloof hem niet Sint Pieter, iedereen kan stoefen.

'k Gaf aan sintpieterspenning altijd een flinke somme.
De grootste vloek van mijn leven was potvermilledomme.

Hoor hem eens vloeken en 't zijn nog maar jongskes.
Opgepast, hij wil in de hemel met sprongskes.

Hij heeft eens in de kerk vrijwillig zijn stoel gebroken.
Hij heeft zondag een sjiek in d'offerblok gestoken.

Was er een vechtpartij, hij zat er overal tussen.
Hij zei in de biechtstoel: ge kunt mijn voeten kussen.

Hij was de grootste loebas van de gemeente.
De puiten zitten in massa's te kwaken in zijn gebeente.

Hij staat in alle cafés met dubbel krijt geschreven.
Omdat 'k nen arme sukkelaar ben, dat moet ge me vergeven.

'k Heb me nooit een stuk in mijn voeten gedronken.
En elke zondagavond stond hij op zijn achterdeur te bonken.

Op een begrafenis stond ik van compassie te schreien.
En elke week stond hij in 't Kerkstraatje met een ander lief

Hij heeft de predikant in 't semoen onderbroken. te vrijen.
Maar hij had met een toespeld in mijn achterste gestoken.

In de biechtstoel zat hij tegen de sterren op te liegen.
En binst de rozenkrans liet hij gedurig wat vliegen.

Op zijn sterfbed wilde hij van geen priester weten.
Zijn oudste zoon heeft zijn kap over d'haag gesmeten.

't Was veeleer om zijn familie te onderhouden.
En omdat hij stekezot was van de vrouwen.

Laat me binnen, Sint Pieter en laat hem er maar buiten.
Er is in de hemel geen plaats voor zo ne wuiten.

ZEG, WEET 'X JE 'T AL

ZEG, WEET JE 'T AL

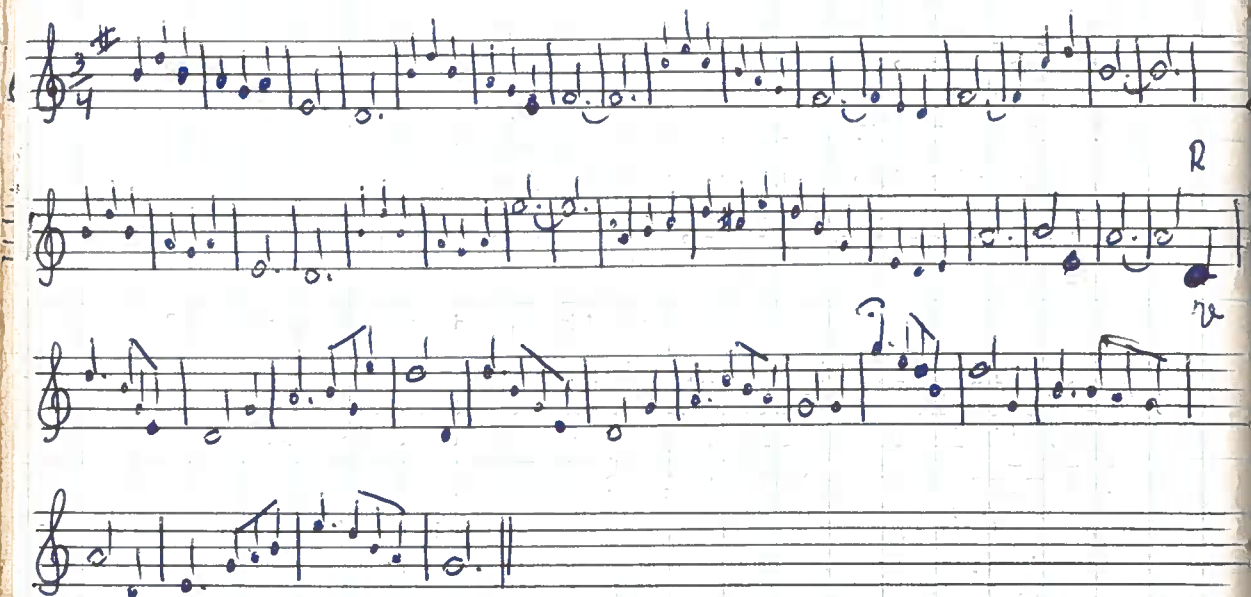
Toen Ons Heer zijn lieve Eva had geschapen,
 Voelde zij zich bij de man zo zwak en jong.
 Maar ze kreeg van God het meest geduchte wapen:
 Een geslepen, radde tong.
 't Nageslacht zou nooit die eedle kunst beschamen,
 Want bij middel van hun veel te lange vlag
 Maken sommige winkelende oude damen,
 Van een vlooischeet een donderslag.

Refr: Zeg, weet je 't al, 't begint met niemendal.
 " het krijgt een veegje overal.
 " het zwelt gelijk een bal.
 " en 't eindigt met een knal.

Zeg, Marie, luister eens hier, er wordt gefluisterd
 Dat de bakker om het smokkelen is gepakt.
 Anna, 't is omdat hij zegels heeft verduisterd
 En rantsoenmeel heeft gezakt.
 Victorien, men zegt dat 't is om geld te stelen,
 Heb je 't vreeslijk nieuws dan nog niet g'hoord?
 Jozefien, wat hoor ik daar dat Jef Vergelen,
 Door onze bakker is vermoord.

Zeg, Marie, dat laatste kind van Trees Verrijken
 Heeft een nietig puistje aan zijn linkeroog.
 Anna lief, is 't waar dat het wat scheel zal kijken,
 Hoord'ik zeggen aan de toog.
 Victorien, 't is 't wateroog hoort men vertellen.
 't Is toch zonde van zo'n schoon en schattig kind.
 Jozefien, hoe zou die arme Trees het steelen,
 Haar laatste kindje is stekeblind.

Mieke, in 't gemeentehuis is ingebroken.
 'k Hoorde zeggen dat men 100 zegels stal.
 Anna, kind, er wordt zoveel al van gesproken,
 Van die zegels... een duizendtal.
 Victorien, men zal daar wel comedie spelen,
 Want 10 000 dat is al reedlijk veel.
 Jozefien, men had wat anders kunnen stelen,
 Ja, heel dat boeltje met 't personeel.

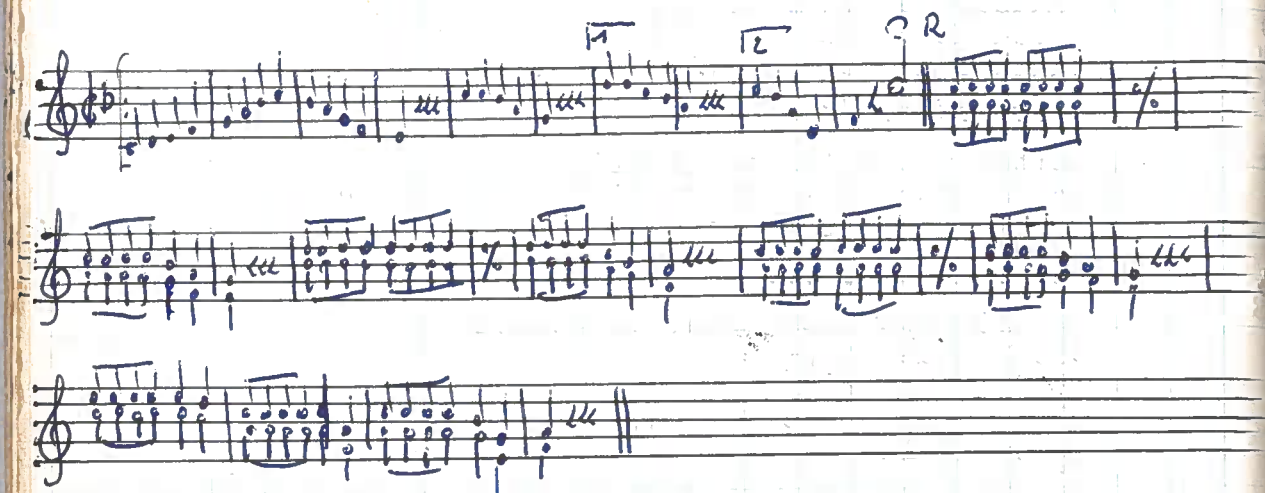
Wanneer de stralende lente
 Boven de bergen verschijnt,
 Wanneer de zon heerlijk lacht
 En de nevel verdwijnt,
 Drijf ik mijn schaapjes naar buiten,
 Buiten in 't lokkend festijn,
 En door het dal klinkt mijn joekende kreet
 En mijn helder refrein.

Refr: Ha ha

'k Klim naar de groenende weiden,
 Hoog in de wolken zona,
 Blij om het kokkende maal,
 Klimmen schaapjes mij na.
 Spoedend langs grauwendende kloven,
 Rijzend naar zon en naar licht. En 'k plant mijn staf in
 de bodem der bergen, ten hemel gericht,

Zijn eens mijn schapen ter weide,
 Trekken de wolken mij aan.
 'k Klim naar de eeuwige kruin,
 'k Wil als koning daar staan.
 Tarten de kracht van de winden,
 Schouwen de groene vallei,
 En over 't dal galmt mijn zilveren zang
 Als een hemelschaalmei.

O bergen, hart van mijn leven,
 O koninkrijk zonder kroon,
 Gij zijt mijn machtig domein
 En die macht is zo schoon.
 Hoe nietig schijnt er de wereld,
 En groots uw wilde gebied.
 O laat uw rotsen steeds d'echo herhalen
 Van mijn herderslied,

Hier zij wij, de kontroleurs op ronde langs de baan,
Mannen van de plicht, met een scherp gezicht.
Niemand kan met pak of zak ons speurdersoog ontgaan.
D' aangeslagen waar^{de} delen we tegaar. Ha!

Refr: Wij zijn ~~de~~ kontroleurs van eerste klas.
De schrik van boeren en van smokkelbenden van het land
Wij zijn ^{altijd} overal, bij dag en nacht, bij weer en wind,
Bij scherpe kou en zonnebrand.
Groot en klein groet ons eerbiedig omdat wij
De redders van de burgers en het werkvolk zijn.
Steeds zijn wij te zamen, ieder kent ons namen,
Kontroleur zijn is zo fijn.

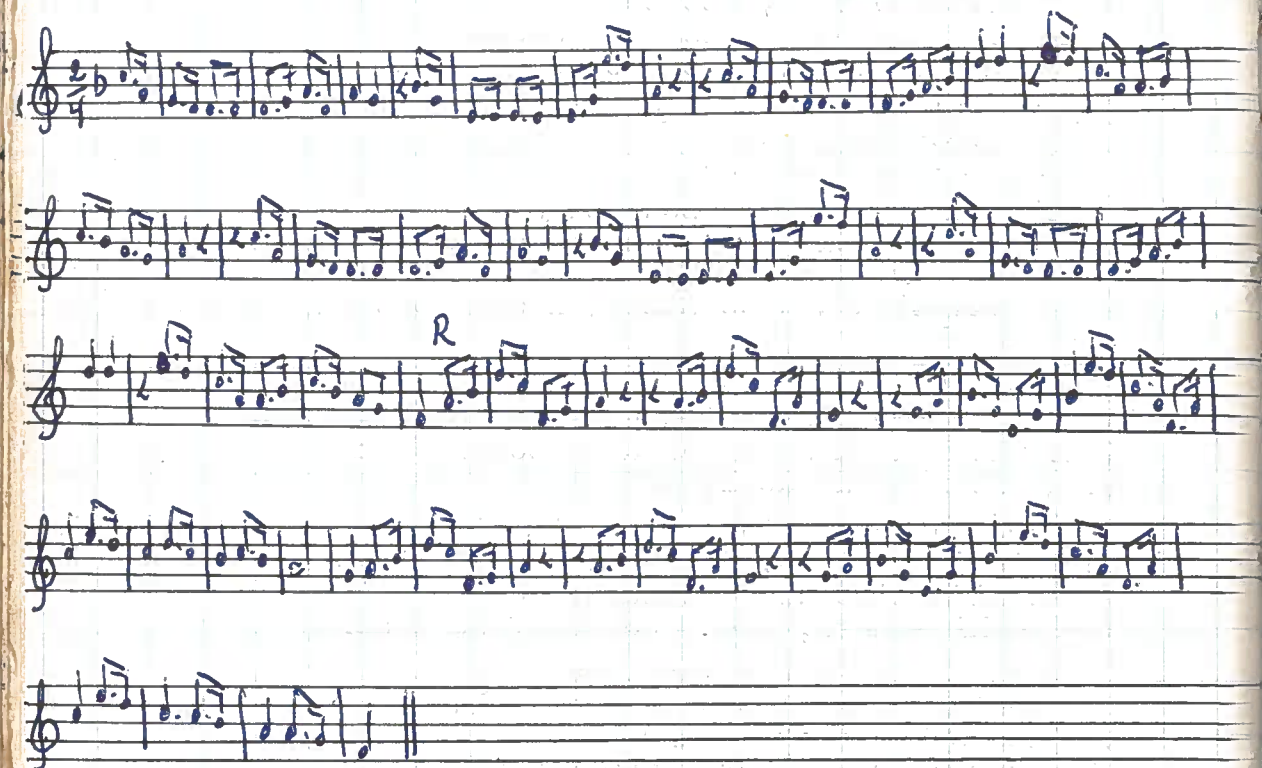
Somme boeren kijken ons met kwade ogen aan.
Bij een gierige doos, zijn we harteloos.
Wij doorzoeken huis en hof naar boter en ~~naar~~ graan.
Maar geeft men ons deel, dat verandert veel.

Wordt er eens een zwijn geslacht, wij gaan op schatten uit.
Zoveel is 't gewicht, ja we doen ons plicht.
Maar we zijn niet wreed wanneer de boer zijn hart ontsluit.
Voor één kilo maar, weegt het half zo zwaar.

Ja we weten wel waar steeds een slagje is te slaan,
Op de trein vooral, lopen z'in de val.
Voor geschoolde smokkelaars doen wij de blinddoek aan.
Kleine vatten wij, groten varen vrij.

Meestal staan we in het donker spiedend langs de baan.
Zo beschermen wij heel de maatschappij.
Komt er iemand die met ons een vechtpartij wil slaan,
Wiezen wij gevat, vlug het hazenpad.

'K ZING VOOR JOU MIJN LAATSTE LIED

'K ZING VOOR JOU, SANJA, MIJN LAATSTE LIED

(32)

Meisje, dat ik eens zo koesterd' in mijn dromen,
 Luister wat ik je ten afscheid zeggen wou.
 Jij waart in mijn leven als een zon gekomen,
 Heel mijn streven en mijn offren was voor jou.
 Hoopvol stond de toekomst in ons hart geschreven,
 Traden wij reeds, minnezalig, 't leven door.
 Toen ik in de armen van het noodlot werd gedreven
 En je liefde met fortuin en stand verloor.

Refr: 'k Zing voor jou mijn laatste lied,
 Voor je mij hier weder ziet.
 'k Ga naar 't land ver over zee.
 'k Neem mijn liefde met me mee.
 Ginds zal ik trachten je te vergeten.
 'k Zing voor jou mijn laatste lied,
 Langer draagt mijn hart het niet.
 Meisje, dat ik dragen wou als mijn aanbeden vrouw,
 't 't Leven door op mijn lied' en trouw.

Rijkdom, ja, dat wou j' alleen in mij begeren.
 Geld en alles wat mijn stand je bieden kon.
 Zeker zou geen kleinste zorg je kunnen deren.
 Heel je leven was verzekerd: lach en won.
 Maar je liefde was slechts naar mijn goed berekend.
 Want toen 't ongeluk me tot de armoe bracht.
 Heb je slechts jezelf zo klaar in 't hart getekend.
 Dat, o meisje, had ik nooit van jou verwacht.

In de kommer en ellende van die dagen
 Vond ik in je liefde slechts mijn eenige troost.
 Maar toen kwam je brief me plots de tijding dragen,
 Dat na overleg, je weer de vrijheid koos.
 't Hart vol bitterheid heb ik je toen gewogen.
 'k Heb mijn blindheid veel te laat zo diep verfoeid.
 En al is mijn levensdroom met jou vervlogen,
 Toch is stilaan ook de rust in mij gegroeid.

'k Wil dit land, waar ik je kende, thans verlaten.
 'k Zoek mijn heil waar ik je nooit ontmoeten kan.
 Tot ik later, als we bei die tijd vergaten,
 Wederkeer gelijk een oud gebroken man.
 Morgen zal de boot mijn lijden herwaarts dragen.
 Heden zend ik je nog eens mijn laatste groet.
 Hoor mijn lied en laat de tijd de sporen vagen,
 Meisje, luister, 't is het harte dat nog bloedt.

'k Heb een schattig poesje thuis, een echte schoonheidsprijs.
Miauw!

Haar als op een negerhoofd en oogjes rond en grijs.

Miauw!

'n Snoetje als een boreling en pootjes om te slaan. *Miauw!*

Maar der zijn zo'n klauwtjes aan, miauw!

Refr: Kom op mijn schootje, minneke poes.

Geef mij een pootje, minneke poes.

Maar hou je nagels thuis want 'k hou niet veel daarvan.

Zo'n loense kap van jou is doodlijk voor een man.

Kom op mijn schootje, minneke poes.

Geef mij een toetje, minneke poes.

Als je nou zijt gelijk een vrouwtje zacht en koers

Ga 'k van je houwen, minneke poes.

Is er vrede tussen ons dan zit ze op mijn knie.

Vleit z'haar hoofdje op mijn borst uit pure sympathie.

Legt z'haar pootje op mijn schouders, kijkt me vriendlijk aan

Zij verpinkt een liefdetraan.

Hangt er ruzie in de lucht dan let ik op mijn taal.

Poesje voelt zich meester dan, dat is haar ideaal.

Bromt ze aklig in haar baard en scherpt haar wrede klauw.

'k Strijk de vaan en fluister gauw:

Poesje slaapt naast mij in bed en draagt dezelfde naam.

Morren doen we allebei en eten doen we saam.

Wil ze soms een gunst van mij dan is ze zacht en zoet.

Maar ik ken dat vleien goed.

Ieder man, die 't huwelijk koos, heeft zo een poesje thuis.

Voor d'een is het een rijk bezit, voor d'ander is 't een

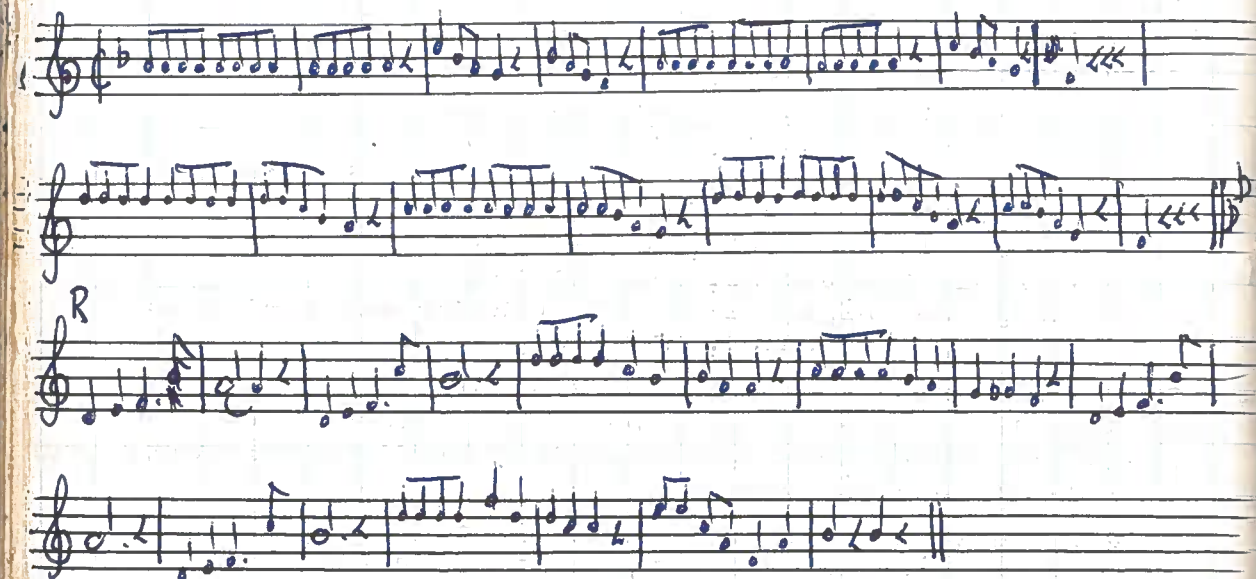
/ kruis.

Jonkmans, die zo'n poesje mint en zacht haar pootjes streelt,

Denk dat je met klauwtjes speelt.

TUSSEN

TUSSEN

Jantje Vandereet was vroeger jonkman uit een stuk.
 Hij zocht in de eenzaamheid zijn tranendalgeluk.
 Op een avond zat hij zo te lezen in de krant.
 Viel de loterij van Winterhulp hem onder d'hand.
 Vloog hij 's anderdaags naar het kantoor een koopje doen.
 En hij won 't miljoentje, toen.

Refr: Jantje Vandereet, heeft 't miljoentje beet (had)
 Hij geniet ervan met volle zwier (genoot)
 Alle dagen kermis en plezier
 Jantje Vandereet heeft 't miljoentje beet (had)
 Hij bezat voorheen geen rode knop, stop.
 Nu is hij er bovenop, stop. (Hij kreeg de genadeklop)

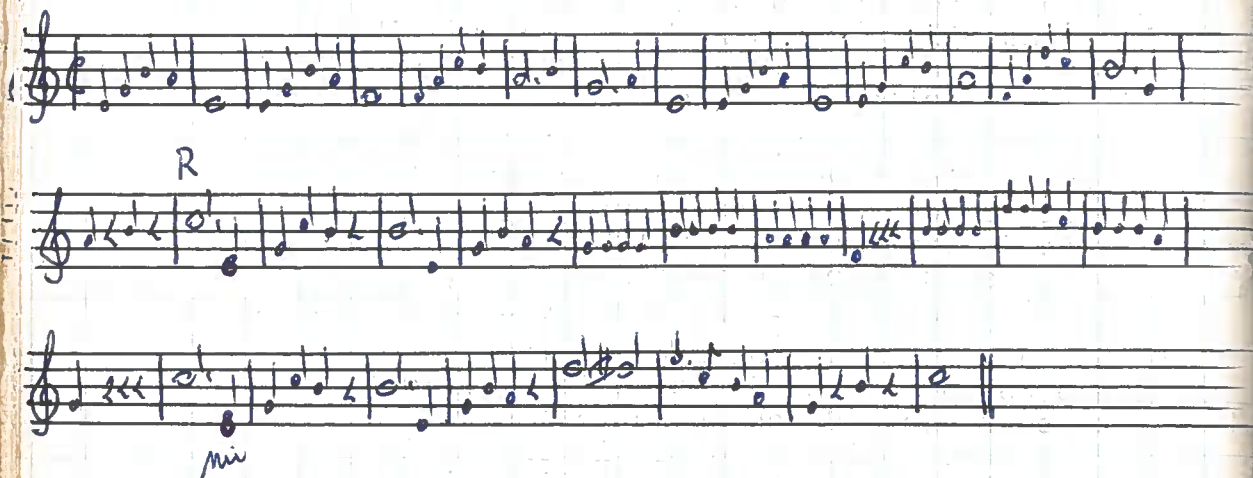
Stel je voor wat het voor Jan en zijn familie was.
 D'eerste weken werd er feest gevierd op volle gas.
 Heel de buurt werd dagenlang op alles getrakteerd.
 Ondanks rantsoenering werd er dik en vet gesmeerd.
 Jantje kocht maar op kontant met fierheid in het hart,
 Ook al was de markt, zwart.

Toen begon hij uit te zien naar rijkemansgerief.
 Villa, auto, radio, natuurlijk ook een lief.
 Maar dat lief werd al te rap zijn aangeboden vrouw.
 Aan zijn lieve centen zwoer ze blindelinge trouw.
 'k Wil plezier van kleren en voor mij alleen een knecht,
 Zo had ze gezegd, echt.

Nieuwe rijken weten niet wat met hun geld gedaan.
 Dat van Jan had ook een tijd van komen en van gaan.
 Enke maanden later zat hij bloedig uitgepluisd.
 't Vrouwtje was met yallerlei en 't laatste geld verhuisd.
 Villa, radio en ook een peperdure jas,
 Zelfs zijn auto was... pas.

Hedendaags is Jantje weer een jonkman uit een stuk.
 Zoekt hij weer in d'eenzaamheid zijn tranendalgeluk.
 Zit hij op een avond weer te lezen in de krant.
 Valt de loterij van Winterhulp hem onder d'hand.
 Voelt hij de bekoring sluipen, maar hij roert geen vin.
 Hij heeft er geen zin... in.

WAT DOET DAT ZEER

WAT DOET DAT ZEER

C

Mensen help me toch of ik sterf hier nog.
 'k Werp me van de pijn onder de trein.
 'k Heb een slechte tand, hier al deze kant
 En hij plaagt me al een uur of..

Refr: Aai wat doet dat zeer, aai God Lieve Heer /staan.
 'k Heb van heel mijn leven nog also geen pijn door
 'k Zou op ieder ogenblik van mijne center draaien.
 Aai wat doet dat zeer, aai, God Lieve Heer.
 Aai, aai, aai, wat doet dat zeer, och Heer!

'k Heb hem gemasseerd, alles geprobeerd
 Om van al die pijn vanaf te zijn.
 Maar waar da'k ook ga, 't is al mis gedaan,
 't Is al geld vermoost en tijd ver...

'k Sprak eens op de baan een kwakzalver aan.
 En hij trok een muilt, also, eruit.
 Maar de dag nadien, g'hadt dar moeten zien
 Mijne slechte tand stond er nog...

Gistren zei mijn wijf: 't is nu halvervijf;
 Ga met d'autobus bij de dentist.
 Maar op d'autobus, 'k draai van mijne sus.
 Ik was zo beschaamd dat 'k weer ...

's Morgens sta ik op met een zere kop.
 'k Lig de hele nacht bijkans versmacht.
 't Eten laat ik staan, drinken zai niet gaan.
 Door een slechte tand, is dat niet ...

't En kan niet meer zijn, 'k heb te grote pijn.
 'k Hang mij met een strop nog liever op.
 D'een of d'andre keer ziet ge mij niet meer.
 'k Moet ervan kapot, van mijnen....